

ΑΝΑΡΧΙΑ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

Αρ. Φυλ. 8, δρχ. 50

7 ΜΑΗ 1988

Ταχ. Θυρ. 26050 10022 ΑΘΗΝΑ

ΝΕΟΣ ΣΩΦΡΟΝΙΣΤΙΚΟΣ

ΚΩΔΙΚΑΣ:

«Η εργασία απελευθερώνει»

γραμμένο στην είσοδο του Νταχάου

Η ιστορική αλλαγή στο ρόλο των φυλακών

Έχοντας συνηθίσει στη συγκεκριμένη εργαλειώδη χρήση των φυλακών από τη μεριά του κράτους-κοινωνία, δηλαδή στην εξασφάλιση του αναγκαίου άλλοθι των εγκλημάτων τους και τη φυσική εξόντωση των εχθρών τους, χαζεύουμε — στην κυριολεξία — σήμερα, βλέποντας ένα πολύ παρακάτω, ξαφνικό προχώρημα, μέσα από το οποίο — και χωρίς βέβαια να εγκαταλείπεται η έννοια της εργαλειώδους χρήσης — επιχειρείται νέος τρόπος χρήσης των κρατούμενων, με νέους στόχους απόδοσης των φυλακών.

Ο κρατούμενος-τιμωρημένος, θα μεταβληθεί σε κρατούμενο-εργαλείο, φορέα και διαφημιστή των νέων πρακτικών της εξουσίας.

Ήδη στην Αμερική, σε πρόγραμμα «μεταβολής συνείδησης» που εφαρμόζεται στις φυλακές BUTNER (φυλακές που αντικατέστησαν την MARION μετά το κλείσιμό της) και υπό την καθοδήγηση του Δρ. Γκρόντερ, ομάδα κρατούμενων οι επωνομαζόμενοι «Γκρόντερς», έχοντας εναρμονισθεί με το μοντέλο της «επιθυμητής συμπεριφοράς», προετοιμάζονται για να δουλέψουν σαν ιατρικοί βοηθοί σε ομάδες που εργάζονται — έξω από τις φυλακές — πάνω στην ψυχολογία του αμερικανικού πληθυσμού.

Έτσι μια εμμονή στην αναφορά για το τι συμβαίνει μέσα στις φυλακές, δεν προέρχεται από κάποιον τύπου μονομανία, αλλά από την

πρόβλεψη πως το ότι συμβαίνει εκεί, προειδοποιεί για το τι θα συμβεί αργότερα και έξω από τις μάντρες.

Η σημασία του νέου σωφρονιστικού κώδικα

Η καθημερινή ζωή των κρατούμενων στις (ελληνικές) φυλακές μέχρι σήμερα, θα μπορούσε να συμπυκνωθεί στα: καφές - τσιγάρο - κουβεντούλα - αναπόληση - σχέδια για μελλοντικές «δουλειές» - ύπνος. Από πουθενά μέχρι τώρα ο έλληνας φυλακισμένος δεν πιεζόταν στο να αλλάξει την επιλογή της στάσης ζωής του. Χρόνια θα μπορούσε κάποιος να μείνει στη φυλακή και να βγει ακριβώς

με το ίδιο συνειδησιακό (ή και θετικότερο) επίπεδο που διέθετε όταν μπήκε. Υπάρχουν όμως πάντα οι καθημερινές, αληθινές ανάγκες. Στην ανάγκη του κρατούμενου να γαμίσει, να πάει μια βόλτα στον καθαρό αέρα, ν' αλλάξει τις εικόνες του, — στην αχίλλειό του πτέρνα δηλαδή — χτυπάει ο νέος σωφρονιστικός κώδικας με στόχο πια όχι μόνο την αλλαγή της συμπεριφοράς στην διάρκεια της κράτησης, μα την γενικότερη αλλαγή στη στάση ζωής του δοκιμαζόμενου. Αλλαγή που όπως θάναι φυσικό, θα σημαδέψει και την υπόλοιπη ζωή του.

Το σύστημα υπακοή — ανταμοιβή και η ψευδαίσθηση του κέρδους μέσα από

συν. σελ. 3

Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ

Ανέκαθεν θεμελιακό χαρακτηριστικό του Κράτους — Εξουσία ήταν η επέκταση της κυριαρχίας του πάνω στη φύση και την κοινωνία. Παράλληλα η καταστολή αποτελούσε το κύριο μέσο για την επιβολή των εκάστοτε επιλογών του.

Η καταστολή ως οργανωμένη και θεσμοποιημένη λειτουργία ήταν βέβαια πάντοτε σταθερή ως προς τη φύση και την ουσία της και πάντοτε όμως προσαρμόζονταν στις εκάστοτε κοινωνικο-οικονομικό-πολιτικές συνθήκες, στα εκάστοτε σχέδια της κυριαρχίας. Έτσι όσο εκσυγχρονίζονταν οι εκμεταλλευτικές σχέσεις μέσα στην παραγωγή και την κατανάλωση στην καπιταλιστική κοινωνία, άλλο τόσο τελειοποιούνταν οι κατασταλτικοί μηχανισμοί. Η τεχνική της εκμετάλλευσης πάει χέρι-χέρι με την τεχνική της βίας. Αυτό αποτελεί μια διαχρονική αλήθεια.

Σήμερα βρισκόμαστε ακριβώς στο κατώφλι μιας νέας εποχής στην ιστορία της κυριαρχίας — της τεχνολογικής διοίκησης της κυριαρχίας. Διανύουμε μια μεταβατική περίοδο, όπου η κυριαρχία, ξεπερνώντας την «απλότητα» της εκμετάλλευσης της υπεραξίας, μεταφέρεται στο επίπεδο της απόλυτης κατοχής της γνώσης, της τεχνολογίας, της πληροφορικής, της ηλεκτρονικής, της ρομποτικής. Πολύπλοκες δομές που προσδίδουν σήμερα τη δυνατότητα απόλυτου ελέγχου πάνω στον άνθρωπο και που μας καταδεικνύουν ακριβώς εξ αυτού, πως βρισκόμαστε σε μια επικίνδυνη και οριακή στιγμή ως αναφορά μια προοπτική Ανθρώπινης κοινωνίας.

Βασικό ρόλο σ' αυτήν την διαδικασία έρχεται να παίξει το κράτος και οι συν αυτών μηχανισμοί καταστολής. Το σύγχρονο κράτος, παγκόσμιο και διεθνοποιημένο, απόλυτα ταυτισμένο με τις διαθέσεις ανάπτυξης του κεφαλαίου (που και αυτό αλλάζει μορφή, γενόμενο πληροφορία), αναλαμβάνει δηλ. να δημιουργήσει εκείνους τους όρους που θα εξασφαλίσουν την σίγουρη και «ομαλή» εξέλιξη των απάνθρωπων σχεδίων του.

Σ' αυτήν την κατεύθυνση εμπλέκεται και λειτουργεί σήμερα και το ελληνικό κράτος που παρ' όλα τα εσωτερικά και αντικειμενικά προβλήματα που έχει να αντιμετωπίσει, επιχειρεί να επιβάλλει την «ομαλή» προσαρμογή της ελληνικής κοινωνίας στις νέες συνθήκες εξαθλίωσης και αλλοτρίωσης.

Ο απηρχαιωμένος και δυσλειτουργικός χαρακτήρας του «παλιού» κράτους, καθόριζε αντίστοιχα την διάσταση της κατασταλτικής του δραστηριότητας, που συνήθως περιοριζόταν στην ωμή και απροκάλυπτη επίθεση του σε ό,τι εμπράκτα φαινόταν να αντιστέκεται. Ο κοινωνικός έλεγχος όμως στην σύγχρονη πραγματικότητα θα πρέπει να ανταποκρίνεται στις νέες συνθήκες και δομές που την διαμορφώνουν. Ενώ λοιπόν παλιότερα τον διαχειρίζονταν η παρηκμασμένη και απηρχαιωμένη σε μεθόδους, διοίκηση και νοο-

συν. σελ. 3

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΩΝ ΣΤΟ ΝΕΟ ΣΧΕΔΙΟ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ

Είναι παλιός και γνωστός ο μύθος ότι η επιστήμη κατέχει μια εσωτερική δική της αντικειμενική λογική — άρα είναι ιδεολογικά και πολιτικά ουδέτερη — που «αγνοεί» το πως μορφοποιήθηκε και αναπτύχθηκε η επιστήμη από την άρχουσα τάξη προς όφελός της, έτσι ώστε να είναι σύμφωνη με την κυριαρχία της, να επιτρέπει την αναπαραγωγή της και ενίοτε την ενίσχυσή της.

Πάνω σ' αυτόν τον μύθο στηρίζουν με... αισιοδοξία και αφέλεια (;) το μέλλον της ανθρωπότητας όλοι όσοι εξαγγέλλουν ότι η επανάσταση στην πληροφορική θα φέρει και την κοινωνική απελευθέρωση. Υποστηρίζουν λοιπόν ότι με την ανάπτυξη της πληροφορικής και των νέων τεχνολογιών όλοι θα έχουμε πρόσβαση σε κάθε είδους γνώση και κοινωνική ε-

μπειρία, σε όλα τα πεδία όπου εκφράζεται η κοινωνική δραστηριότητα.

Για να καταρρίψουμε αυτόν τον νέο μύθο — γιατί περί μύθου πρόκειται που εξυπηρετεί και αποκρύπτει, όπως κάθε μύθος, κάποιους σκοπούς — πρέπει να δούμε από ποιούς προβάλλεται και γιατί και τι εννοούν μ' αυτόν.

Παρακολουθώντας καθημερινά

στον διεθνή χώρο τον ξέφρενο ρυθμό των επενδύσεων στον τομέα της πληροφορικής και των νέων τεχνολογιών τους πρωταγωνιστές αλλά και τους φτωχούς κομπάρσους (βλέπε την προγραμματισμένη δαπάνη των 26 δισεκατομμυρίων δολλαρίων από τις ΗΠΑ για το χρονικό διάστημα 1985-1990 ή την συμμετοχή της Ελλάδας στα Ευρωπαϊκά προγράμματα που προσπαθούν να ανταγωνιστούν τα αντίστοιχα γιαπωνέζικα και αμερικανικά) δεν χρειάζεται να αναρωτηθούμε πολύ για το ποιοί βρίσκονται πίσω από αυτήν την... επανάσταση.

Ο δρόμος της σπαρμένους με οθόνες όπου ο καθένας μας (;) με το πάτημα απλά ενός κουμπιού θα

μπορεί σε ασύλληπτο χρόνο — αφού όλα θα μεταδίδονται όχι πια με τις συμβατικές ταχύτητες των ηλεκτρονίων αλλά με αυτήν των φωτονίων, η νέα πραγματικότητα της οπτικοηλεκτρονικής — να έρχεται σε «άμεση» επαφή είτε με το χρηματιστήριο της Ν. Υόρκης για να πληροφορηθεί το κλείσιμο της τιμής των μετοχών του είτε με τον οδοντογιάτρο του για το τυπικό εξαμηνιαίο τσεκ-άπ των δοντιών του.

Επιπλέον: νέα προϊόντα εξειδικευμένα και στα πιο προσωπικά γούστα, νέες υπηρεσίες επικοινωνίας που θα μας φέρνουν σε επαφή με τις αποικίες μας στον διαπλανητικό χώρο, απεριόριστος ε-

συν. σελ. 3

«ΔΕΝ ΘΑ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΚΑΝΕΝΑ ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΜΑΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ»

Τον τελευταίο ένα μήνα (όλον δηλ. τον Απρίλη) οι εκδηλώσεις αλληλεγγύης με συγκεντρώσεις, συζητήσεις, άρθρα σε εφημερίδες, περιοδικά, ραδιοφωνικούς σταθμούς έχουν πυκνώσει.

Ενώ ο ανακριτής Φούκας και ο εισαγγελέας απόρριψαν την αίτηση αποφυλάκισης του Μάκη Μπουκουβάλα, στις 30 Απρίλη έγινε συγκέντρωση-συζήτηση στο Πολυτεχνείο, όπου μίλησαν ο πρόεδρος του ΚΚΕ-εσωτ. Γ. Μπανιάς, ο δικηγόρος Νίκος Κωνσταντόπουλος, ο Γερμανός Φράνκ Σβάλμπα Χότ, μέλος της κοινοβουλευτικής ομάδας των Πράσινων, εκπρόσωπος της ΕΑΡ, Αθανασόπουλος, εκπρόσωπος της ΕΔΑ, στη θέση του Μανώλη Γλέζου, που δε μπόρεσε να παρευρεθεί, εκδηλώνοντας τη συμπαράστασή τους στους 4 και καταγγέλλοντας τον κρατικό αυταρχισμό και τις μεθοδεύσεις του, με τις γνωστές σκευωρίες. Στη συγκέντρωση παραβρέθηκαν εκατοντάδες άτομα.

Άρθρα για τους 4 κατηγορούμενους γράφθηκαν στην Ελευθεροτυπία Έθνος, Πρώτη, Καθημερινή, ΕΝΑ, ΣΧΟΛΙΑΣΤΗ, ΚΑΠΑ, σκίτσα που διακωμωδούσαν την αστυνομική «επιτυχία» του στρατηγού Δροσογιάννη, κείμενα των κατηγορουμένων σε διάφορα έντυπα, εκπομπές στο ΔΙΑΥΛΟ 10, στο 9,84, στο Α' Πρόγραμμα. Στο Δικηγορικό Σύλλογο έγινε συνέντευξη-συζήτηση της γυναίκας πρωτοβουλίας για την απελευθέρωση της Βαγγελιώς Βογιατζή και αλληλεγγύης στους άλλους τρεις και όπως τόνισαν: «Αρνούνται να δεχτούν τις λογικές που οδηγούν στην ποινικοποίηση των κοινωνικών και προσωπικών σχέσεων».

Στη συνέντευξη μίλησε ο Δικηγόρος της Βαγγελίας, Δημ. Ζώτος, η Νένα Βενετσάνου, η εκπρό-

σωπος του τμήματος της Ελληνικής Αριστεράς για το γυναικείο τμήμα, εκπρόσωπος της κίνησης Δημοκρατικών Γυναικών κ.α.

Άλλωστε 59 γυναίκες και έξι γυναϊκές ομάδες και οργανώσεις κατέθεσαν στις 29 Μάρτη κείμενο-επιστολή στον Β. Φούκα, όπου καταγγέλλουν τις φυλετικές διακρίσεις και εκφράζουν την αλληλεγγύη τους στη Β. Βογιατζή

Την ένταση των κινήσεων αλληλεγγύης προσπάθησαν να μετριάσουν στο επίπεδο τουλάχιστον των εντυπώσεων με νέες ενέργειες οι δικαστικές αρχές. Στις 24 Μάρτη καλούνται σε απολογία ο Μάκης Μπουκουβάλας και η Βαγγελιώ Βογιατζή με καινούργιες κατηγορίες, στηριγμένες σε ένα προφανώς κατασκευασμένο μάρτυρα λιμενικό, ονόματι Ασίκη,

άτομα, πούχαν επισκεφθεί το Λιμεναρχείο Ραφήνας τις μέρες που-χαν κλαπεί τα όπλα. Για καλή τους τύχη όμως και οι δύο έχουν στοιχεία που αποδεικνύουν ότι όλα αυτά είναι ψέμματα. Ο Μεν Μπουκουβάλας βρισκόταν την εποχή αυτή στο Αγγίνο, όπου υπάρχουν μαρτυρίες, ενώ η Βογιατζή είχε το μόλις τότε 6 μηνών μωρό της στο νοσοκομείο για σχεδόν ένα μήνα με σαλμονέλλωση και η ίδια ήταν συνεχώς στο προσκέφαλό του.

Με κείμενα τους και οι δυο κατηγορούμενοι ως χαλκευμένες και για άλλη μια φορά μίλησαν για την σε βάρος τους σκευωρία, που αυτή τη φορά φάνηκε πιο καθαρά.

Ο ανακριτής αναγκάστηκε να μην τους προφυλάκισι (!) για την υπόθεση της κλοπής των όπλων της Ραφήνας.

Όμως, ενώ επίκειται η κατάθεση της Βαγγελίας Βογιατζή αίτησης για την αποφυλάκιση της, νέες κατηγορίες ασκούνται εναντίά της με βάση τα «ευρήματα» της οδοού Κύπρου στην Κυψέλη καθώς και εναντίον του Χριστόφορου Μαρίνου και του Κλέαρχου Σμυρναίου. Στους δύο τελευταίους απαγγέλλονται συνολικά 59 κατηγορίες (!). Καλούνται σε απολογία στις 9 Μάη. Ταυτόχρονα κατηγορούνται άλλοι 30 σχεδόν για «υπόθαλψη εγκληματία». Σε ορισμένους η κατηγορία προκύπτει από το ότι βρέθηκε το τηλέφωνό τους πάνω στον δολοφονημένο Μιχάλη Πρέκα. Είναι φανερό τι επιδιώκουν οι αρχές.

Όμως οι εκδηλώσεις αλληλεγγύης συνεχίζονται με τριήμερο αλληλεγγύης από την «Συσπείρωση Αναρχικών», στην πλατεία της Κυψέλης με χιλιάδες ενημερωτικά τετρασέλιδα και ταμπλώ με την υπόθεση.

Με ταμπλώ-προκηρύξεις στις

Οι εκδηλώσεις αλληλεγγύης στους 4 συνεχίζονται.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Επτά μήνες μετά τα γεγονότα της Καλογρέζας, αποκαλύπτεται ο λόγος της εκτέλεσης του Μ. Πρέκα. Πάνω απ' το πτώμα του κνηγμένου Πρέκα με τη συνεργεία του χουντικού καριέρστα της Ασφάλειας Σουλιώτη εκπονήθηκε και εκτυλίχθηκε αυτούς τους 7 μήνες ένα σχέδιο και η μεθόδευση μιας σκευωρίας απέναντι στους προφυλακισμένους συντρόφους μας Γ. Μπουκουβάλα, Β. Βογιατζή, Κ. Σμυρναίο, Χ. Μαρτίνο αλλά και απέναντι στον αναρχικό, αντιεξουσιαστικό χώρο γενικότερα με τη δίωξη δεκάδων συντρόφων. Η εξασφαλισμένη «σιωπή» του Πρέκα, η ομηρία των φυλακισμένων αγωνιστών, με μια σειρά μεθοδεύσεων και με τη βοήθεια του ανακριτή Φούκα, εφαρμογή της συλλογικής

ευθύνης με την ποινικοποίηση προσωπικών και πολιτικών σχέσεων, με εικασίες και υποθέσεις, με τη χρησιμοποίηση σημμένων λιμενικών μαρτύρων (Ασίκη) για να εξασφαλιστεί η συνοχή της σκευωρίας, ήταν ο αναγκαίος όρος για να παρουσιαστεί «αντιτρομοκρατικό» έργο μπροστά στις Νατοϊκές επιταγές τις πιέσεις της ΤΡΕΒΙ. Ο τρόπος που μεθοδεύτηκε η νέα δίωξη και που απαγγέλλεται από τις δικαστικές αρχές στους συντρόφους μας, δεν αφορά μόνο τους ίδιους αλλά και όσους αντιστάθηκαν και συνεχίζουν να αντιστέκονται σ' αυτές τις μεθοδεύσεις και κρατικές αυθαιρεσίες.

Δεν θ' αφήσουμε κανένα σύντροφό μας όμηρο στα χέρια του κράτους.

ΕΝΩΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

πρωτομαγιάτικες εκδηλώσεις στη Φιλάδελφεια από το Αντιεξουσιαστικό στέκι 'Ανω Πατησίων.

Με αφίσσες στο Χαϊδάρι - Αιγάλεω από ομάδες Αναρχικών.

Με 18.000 αυτοκόλλητα που κυκλοφορεί σ' όλη την Ελλάδα η «Επιτροπή Αλληλεγγύης και πληροφόρησης».

Με συνθήματα στους τοίχους.

Με εκδήλωση-προβολή της ταινίας «Σάκκο και Βαντσέτι»

στο Πολυτεχνείο από την γυναίκα πρωτοβουλία για την απελευθέρωση της Βαγ. Βογιατζή, στις 3 Μάη, όπου πήραν μέρος εκπρόσωποι από την ΕΑΡ, ΚΚΕ-εσ., αυτόνομες γυναίκες με μεγάλη συμμετοχή κόσμου, εκδηλώνοντας την συμπαράστασή τους στη Βογιατζή.

Με πορεία-συγκέντρωση μηχανών στον Καρυδάλλο.

ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΣΗΜΕΡΑ ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΧΩΡΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΑΥΡΙΟ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ

- Β. ΒΟΓΙΑΤΖΗ,
- ΧΡ. ΜΑΡΙΝΟ,
- Μ. ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ,
- Κ. ΣΜΥΡΝΑΙΟ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, 6 ΜΑΗ, 6 μ.μ.

ΠΟΡΕΙΑ ΜΕ ΜΗΧΑΝΕΣ

ΑΠΟ ΕΞΑΡΧΕΙΑ ΣΤΟΝ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟ ΚΑΙ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ -ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ- ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ ΣΤΙΣ 7 μ.μ.

Επιτροπή Αλληλεγγύης και Πληροφόρησης

και στο ηλικίας ενός χρόνου παιδί της για την άδικη ταλαιπωρία τους στις φυλακές...

ο οποίος σε κατάθεση στις 26 Οκτωβρίου ισχυρίζεται ότι στον Μάκη και στη Βαγγελιά αναγνώρισε τα

Καταγγελία της Β. Βογιατζή

Επτά μήνες μετά τα γεγονότα - πυροτεχνήματα της Καλογρέζας και την σάβηση των τεσσάρων μας, έχει γίνει μια πεποίθηση στον περισσότερο κόσμο ότι η «επιτυχία» αυτή της ΕΛΑΣ δεν είναι παρά αναμάρτυρη της παλιάς φασιστικής τακτικής, που λέει ότι «όταν δεν έχουμε ενόχους, τους κατασκευάζουμε». Κλασσικά παραδείγματα οι υποθέσεις του Σερίφη, της Λαϊκής Εξουσίας, των Τοπισιάνου-Μπεκράκη, της Ομάδας Χανίων και πολλών άλλων. Από καιρό πριν ο Δροσογιάννης διατυπώνει —σκορπώντας ρίγη ανυπομονησίας— ότι «ακουμπάει τους τρομοκράτες». Ποιοί ήταν όμως οι τρομοκράτες; Ο φυχρά δολοφονημένος Μιχάλης Πρέκας και οι δύο 20χρονοι Μαρτίνο και Σμυρναίος δούκοι θα μπορούσαν να παρουσιαστούν σαν εγκέφαλοι της «τρομοκρατίας». Η σύλληψη η δική μου και του Μπουκουβάλα ήρθε για να καλύψει τα κενά του σεναρίου. Τα «στοιχεία» και οι «αποδείξεις» που «στήριξαν» τις κατηγορίες μας, ήταν έτοιμα από πριν. Τα γεγονότα της Καλογρέζας, με την πλούσια «σοδειά» από γιάφκες και όπλα και με μια ψυχρή δολοφονία που έπρεπε να δικαιολογηθεί αποτέλεσαν το χρυσό περιτύλιγμα της περιβόητης «αντιτρομοκρατικής επιτυχίας» τους.

Η αναγκαιότητα της σκευωρίας αυτής ανάγεται στο γενικότερο κλίμα των τελευταίων χρόνων. Τον Νοέμβριο του '86 ανακαλύφθηκαν τα όπλα στο υπόγειο της Καλαμά, όχι όμως και οι κάτοχοί τους. Αλλά όλα χωρίς «τρομοκράτες» ήταν μισή επιτυχία, πολύ περισσότερο όταν η αστυνομία ανακοίνωσε ότι αυτό που την οδήγησε τυχαία στην Καλαμά ήταν ένας πλημμυρισμένος βόθρος. Σαν απώθησαν βέβαια τα γνωστά

και τετριμμένα για Μπαλάφα και Λεσπέρου, αλλά η τακτική του να τα φορτώνουν όλα στους «αόρατους τρομοκράτες» ούτε πείθει, ούτε αποκαθιστά το χαμένο γόητρο της ΕΛΑΣ. Μια μεγάλη ευκαιρία — η μοναδική μέχρι σήμερα μετά από 12 χρόνια δράσης των ένοπλων οργανώσεων — για να επιδείξουν επιτέλους κάποια επιτυχία στον τομέα «πάταξη της τρομοκρατίας» και να αποκατασταθεί το καταρακωμένο κύρος τους πήγαινε χαμένη. Ετσι, ένα χρόνο μετά, και έχοντας όλο το καιρό να κατασκευάζουν ότι στοιχεία ήθελαν, «θυμήθηκαν» ότι στην Καλαμά είχαν «βρει» και ένα σημείωμα δικό μου — με ακατάληπτο περιεχόμενο — και μισό αποτύπωμα του Μπουκουβάλα.

Παράλληλα η πίεση που δέχεται η κυβέρνηση από τους Αμερικάνους είναι ασφυκτική. Τα ντόπια «συμμαχικά» συμφέροντα θίγονται άμεσα — ανατινάξεις λεωφορείων, εκτελέσεις στελεχών τους — και η ανάγκη εξάρθρωσης των ενόπλων οργανώσεων μπαίνει επιτακτικά. Είναι απροκάλυπτη πια η ωμή επέμβασή τους και η βοήθεια στον «αντιτρομοκρατικό αγώνα». Ειδήσεις για ειδικούς απεσταλμένους συμβούλους, για ειδικά γραφεία εκπόνησης σεναρίων, που φέρουν την σφραγίδα της αμεριάνικης φασιστικής τακτικής, διαρρέουν πολύ συχνά στον Τύπο. Εξ' άλλου ο ίδιος ο Δροσογιάννης, μετά την συμμετοχή του στο συνέδριο της ΤΡΕΒΙ τον Απρίλη του '87 και σε ερώτηση αν συνεργάζεται με τις ΗΠΑ για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας, δήλωσε ότι «δεν κάνουμε επιλογή με ποιούς συνεργαζόμαστε όταν πρόκειται να καταπολεμήσουμε την τρομοκρατία στη χώρα μας».

Η επιλογή μου σαν εξλαστήριο θύμα, φαίνεται ότι έγινε

μετά τον Μάρτη του '87, όταν έγινε η πρώτη δολοφονική απόπειρα ενάντια στον Μ. Πρέκα. Τότε που ο Μιχάλης θεωρήθηκε «ύποπτος τομοκράτης» με μοναδικό στοιχείο το ότι... κατόρθωσε να διαφύγει με το διάτρητο από σφαίρες αμάξι που οδηγούσε. Τότε που αν και είχαν περάσει μήνες από την ανακάλυψη των όπλων της Καλαμά, αν και συνελήφθηκα και ανακρίθηκα δεν κατηγορήθηκα με βάση το περιβόητο σημείωμα. Τότε που δεν κατηγορήθηκα ούτε για τις διακεκριμένες κλοπές που μου αποδίδουν, αν και χρονολογικά τοποθετούνται 2 μήνες πριν-κατά σύμπτωση τις μέρες που γεννούσα τον γιό μου!!!

Εξ' άλλου την τελευταία δεκαετία — όντας καταχωρημένη στην λίστα των υπόπτων — έχω υποστεί πάμπολες έρευνες, προσαγωγές, ανακρίσεις και αστυνομικά παρακολουθήσεις, πράγμα που το έχω καταγγείλει επανειλημμένα μέσω του Τύπου. Αιτία η συμμετοχή μου σε κοινωνικές και πολιτικές αγώνες και η ιδεολογική μου «εκτός ορίων» τοποθέτηση. Φαίνεται ακόμα πως η προσωπική μου σχέση με τον Μιχάλη Πρέκα, από τότε ένα ακόμα ενοχοποιητικό στοιχείο εναντίά μου. Ο Μιχάλης όμως δεν μπορεί πια να υπερασπίσει τον εαυτό του. Και η κοινή γνώμη που εκστασιάζεται από το κατευθυνόμενο παραλήρημα των μέσων ενημέρωσης και τον καταιγισμό των εντυπώσεων, δεν «άκουσε» ότι το μοναδικό στοιχείο που είχε σε ερώτηση αν συνεργάζεται με τις ΗΠΑ για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας, δήλωσε ότι «δεν κάνουμε επιλογή με ποιούς συνεργαζόμαστε όταν πρόκειται να καταπολεμήσουμε την τρομοκρατία στη χώρα μας».

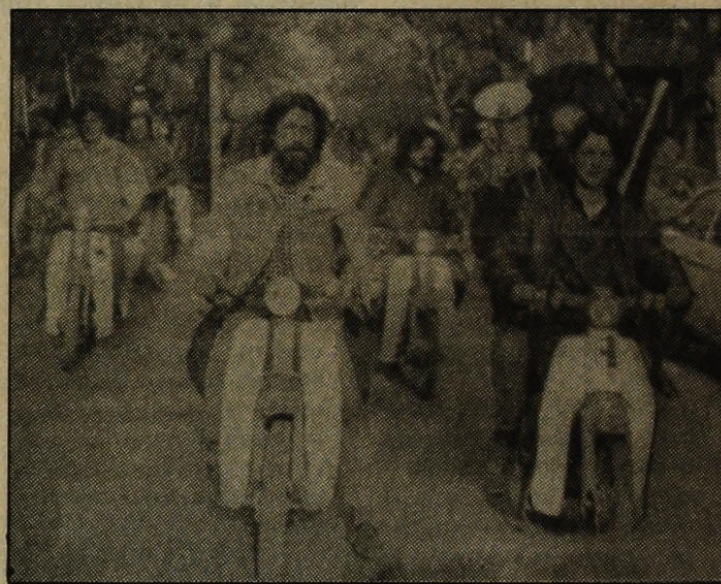
Η σκοτεινή αυτή σκευωρία είναι μια υπόθεση που αφορά ό-

λους. Στόχος της όλης επιχείρησης δεν είναι μόνο η δημιουργία εντυπώσεων για να αποσπάσουν το πολυπόθητο μπράβο της επιτυχίας. Διεκδικούν την κοινωνική συναίνεση ώστε να δώσουν και να δολοφονούν χωρίς να λογοδοτούν πουθενά, διεκδικούν το δικαίωμα να επεμβαίνουν και να ελέγχουν με το πρόσχημα της «πάταξης της τρομοκρατίας», διεκδικούν το δικαίωμα να εξοντώνουν κάθε διαφωνούντα, επιδιώκουν τον εκφασισμό της κοινωνίας σύμφωνα με τα πρότυπα της ΤΡΕΒΙ. Η Γερμανία των λευκών κελιών και η Ιταλία των χιλιάδων πολιτικών κρατούμενων αποτελούν το μοντέλο.

Κι αν μέχρι τώρα ο προσφιλής τους χώρος ήταν αυτός των αναρχικών και των «περιθωριακών», αυτό που διαφαίνεται είναι ότι η δίωξη τείνει να επεκταθεί και σε άλλους κοινωνικούς χώρους. Επόμενο θύμα ίσως είναι ο «διανοούμενος», ο δημοσιογράφος που υιοθετεί την «άλλη άποψη», ο αντιστασιακός που ίσως δεν έκανε επένδυση των αγώνων του σε κάποιο κόμμα. Το πρόσφατο δημοσίευμα της Ιταλικής εφημερίδας για τον Λούη Δάνο ήταν μια πρώτη δοκιμή της κοινωνικής ευαισθησίας στο θέμα αυτό.

Αυτές τις μέρες κατέθεσα αίτηση αποφυλάκισης. Ζητώ την συμπαράσταση κάθε ευαισθητοποιημένου πολίτη, που πιστεύει ότι η όποια ιδεολογική και πολιτική τοποθέτηση είναι αναφαίρετο δικαίωμα και όχι «στοιχείο» ενοχής. Ενα κίνημα συμπαράστασης — που ταυτόχρονα είναι και κίνημα αυτοπροστασίας — είναι το ισχυρότερο όπλο ενάντια στην φασιστική αυτή σκευωρία.

ΒΑΓΓΕΛΙΑ ΒΟΓΙΑΤΖΗ
Γυναίκες Φυλακές Κορυδαλλού
Απρίλης 1988

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΥΗΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΚΗΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΔΙΑΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΣΟΔΩΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΣΤΟ ΣΠΟΡΤΙΝΓΚ.

Για την συναυλία, δόθηκαν 2.315 προσκλήσεις.

Τα έσοδα ήταν: 1.156.500

Τα έξοδα της συναυλίας ήταν:

Ενοίκιο Σπόρτινγκ	160.000
Αφίσσες - προσκλήσεις	108.000
φωτιστικά	30.000
μικροφωνικές	80.000
μεροκάματο εργαζ. Σπόρτινγκ	6.000
προκήρυξη επιτροπής	9.500
διάφορα έξοδα	11.890
ΣΥΝΟΛΟ	405.390

Έξοδα συγκέντρωσης Πέμπτη 18/2

Αφίσσες	18.000
μικροφωνικές	25.000
διάφορα έξοδα	3.940
ΣΥΝΟΛΟ	46.940

Έξοδα εκδήλωσης στον κινηματογράφο ANTZELA από το Στέκι 'Ανω Πατησίων.

Κινηματογράφος	20.000
ταινία	6.000
μικροφωνική	12.000
αφίσσα	12.000
ΣΥΝΟΛΟ	50.000

Α' δόση Οικονομικής Ενίσχυσης στους 4: 100.000 και για δικηγόρους 150.000

Β' δόση Η Επιτροπή έδωσε 310.000 στους 4 συντρόφους	
Για 18.000 αυτοκόλλητα	35.000
Συμμετοχή στην εκδήλωση του Πολυτεχνείου στις 30 Μάρτη	20.000
30 Σπράϊτ για συνθήματα	9.500
Κόλλες για αφισοκόλληση	2.600
Αφίσσα για συγκέντρωση με μηχανές	17.000
Για σημαίες	2.000
Για κασέτα από T.V. PRESS σχετικά με Καλογρέζα	4.000

Γενικό σύνολο Εξόδων .....

Υπόλοιπο .....

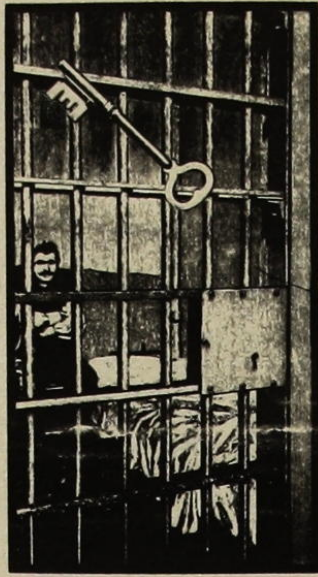
από σελ. 1

αυτό, που θα ποτίσουν τον κρατούμενο στα χρόνια της ανταλλαγής της εργασίας του με την ελευθερία του, θά-ναι αυτό που θα παράγει τον μελλοντικό ευχαριστημένο εργάτη.

Αλλά ας κοιτάξουμε λίγο πιο πάνω για να καταλάβουμε πως το κράτος έφτασε σ' αυτή την επιλογή. Το 1976 έγινε το πρώτο πείραμα: πόλωση της κρατικής συμπεριφοράς απέναντι στους κρατούμενους με δυο μέτρα. Πρώτο, αύξηση του ευεργετικού υπολογισμού για την εργασία στην κλειστή φυλακή από 7,5 ημέρες το μήνα, σε 23,5 και δεύτερο, ανακήρυξη της Κέρκυρας σε πειθαρχική φυλακή. Στα χρόνια που μεσολάβησαν μέχρι σήμερα, τα συμπεράσματα που μπορούν να εξαχθούν είναι δύο. Το πρώτο είναι ότι το 90% των κρατούμενων ακολούθησε ή θα ακολουθούσε —μέσα από τις πιεστικές του ανάγκες— το σύστημα, υπακούει - ανταποβίβει. Όσο αφορά όμως το δεύτερο συμπέρασμα και το εναπομένον 10% των κρατούμενων που συνέχισαν να αντιστέκονται, η Κέρκυρα δεν απέδωσε. Μπορεί κάποιος να πέθαναν

ή κάποιοι να πήγαν στα ψυχιατρεία, αλλά για πολλούς η Κέρκυρα βοήθησε στην ανάπτυξη πολιτικής συνείδησης. Ο ετεροχρονισμός στην εφαρμογή των μοντέρνων επιλογών της εξουσίας, δεν αποσώβησε τον κίνδυνο που από το 1975 η ντερεκτίβα του ΝΑΤΟ, στο κεφάλαιό της για τις φυλακές προέβλεπε: «... να προσεχτεί ώστε οι φυλακές να μη γίνουν σχολές τρομοκρατών...», και προφανώς με τον όρο τρομοκράτης το ΝΑΤΟ —η CIA δηλαδή— ερμήνευε τον κάθε ποινικό που θα ανέπτυσσε πολιτική συνείδηση. Το κάψιμο της φυλακής της Κέρκυρας απέδειξε στο κράτος την αποτυχία του δεύτερου σκέλους του πειράματός του. Η Κέρκυρα τώρα ουσιαστικά κλείνει, γιατί έγινε επικίνδυνη. Και δεν έγινε επικίνδυνη γιατί κάποιοι ελεύθεροι ή φιλελεύθεροι πολίτες εξεγείρονταν με την ύπαρξή της, μα γιαυτό που παρήγαγε: λυσασμένους, περισσότερο ανυπότακτους, συνειδητούς εχθρούς του κράτους.

Ήρθε η ώρα λοιπόν, μετά τα παραπάνω συμπεράσματα, το πρώτο σκέλος του πειράματος στην αντιμετώπιση των κρατούμενων να

θεωρηθεί αποδοτικό και με τη μορφή του νέου σωφρονιστικού κώδικα να γενικευτεί. Παροχές, φιλελευποποίηση, ντάντεμα και ΕΡΓΑΣΙΑ, με την προοπτική να ακολουθηθεί από την συντριπτική πλειοψηφία των κρατούμενων (πάντα μέσα από την αμεσότητα της ανάγκης). Ο νέος σωφρονιστικός κώδικας προαναγγέλλει τον μακρυρότερο στόχο της κατάρτησης των φυλακών από το ίδιο το κράτος, γιατί παράλληλα θα έχει γίνει φυλακή όλη η κοινωνία. Θα φροντίσουν γι' αυτό, τα κόμματα, η αναβίωση του θεσμού της οικογέ-

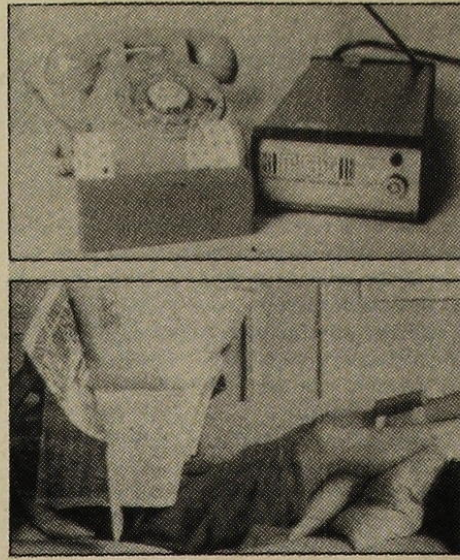
νειας, η ανερχόμενη νεοορθοδοξία, τα ερεθίσματα που έχουν οι νέες γενιές, ο ΕΚΑΜ και το σπιδήποτε άλλο θα φανταστεί η εξουσία στον —κονινό— μελλοντικό χρόνο.

Όξυνση

Επειδή πριν λίγο καιρό είδα κρεμασμένο ένα πανώ έξω από τις φυλακές της Χαλκίδας με το σύνθημα «Τίποτα δεν χαρίζεται όλα κατακτινώνται», που το είχαν κρεμάσει οι φυλακές υποστηρίζοντας μια απεργία τους. Πριν 15 χρόνια με το ίδιο σύνθημα «χακτηρίζουσιν», πήγαινες φυλακή και αυτοί που σήμερα το χρησιμοποιούν τότε σε έδερναν· επειδή το «Να κλείσει το Νταχάου της Κέρκυρας», από επαναστατικό σύνθημα το 1980 μετατρέπεται σε φοβερή παγίδα αν το λες —μόνο του— το 1988·

επειδή —ειδικά αυτή την εποχή— τα βήματα του κράτους με τις ακαριαίες του αντιδράσεις, είναι πολύ γρήγορα και έχουν αφήσει πολλούς πίσω αφαιρώντας τους το λόγο·

επειδή την περίοδο της χούντας οι εξεγέρσεις στις φυλακές ήταν φαινόμενο σχεδόν καθημερινό, αραιώνοντας τα πρώτα μεταπολιτευτικά χρόνια και φτάνοντας στο νάχει πολύ καιρό να εξεγερθεί φυλακή πριν το κάψιμο της Κέρκυρας (στην Κέρκυρα και όχι

Φυλακή στο σπίτι

■ Ένα νέο ηλεκτρονικό σύστημα που κατασκευάστηκε στην Αμερική, θα δίνει τη δυνατότητα σε άτομα που έχουν δικαστεί για κάποια αταξία και πρέπει να περάσουν κάποιο χρονικό διάστημα στη φυλακή, να εκτελούν την ποινή τους... μέσα στο ίδιο τους το σπίτι. Το μηχάνημα αποτελείται από έναν παμπό, ο οποίος είναι τοποθετημένος στα γραφεία της αστυνομίας, ενώ ο δέκτης είναι τοποθετημένος στον αστράγαλο του φυλακισμένου και στερεωμένος καλά με ειδικούς επιδέσμους. Ο παμπό μπορεί να παίρνει μηνύματα όλο το 24ωρο και όλες τις ημέρες της εβδομάδας και λειτουργεί με μπαταρία, που έχει διάρκεια ζωής 2 χρόνια. Με τον τρόπο λοιπόν αυτό, το άτομο που είναι «εγκλεισμένο» στο σπίτι του, έχει αναγκαστικά συνεχή επικοινωνία με τα αρμόδια όργανα, κάνει μαθήματα συμπεριφοράς, διάφορες ψυχικές θεραπείες και σιδηροποιεί άλλο χρεώσεται.

Ο παμπό είναι ρυθμιζόμενος να δέχεται εντολές μόνο από συγκεκριμένο άτομο, γι' αυτό και οποιαδήποτε στιγμή ο φυλακισμένος προσπαθήσει να δραπέτευσει το γεγονός γίνεται αμέσως γνωστό στην αστυνομία!

στον Κορυδαλλό, στην Χαλκίδα, στη Κρήτη ή στα Τρίκαλα) όπου η καταπίεση ήταν άμεση, η καταστολή σκληρή και οι συνειδήσεις —θέλοντας και μη— αφυπνισμένες·

επειδή (έξω από τις φυλακές) η μοναδική στιγμή που η Ελλάδα μετά το '49 βρέθηκε στα πρόθυρα εμφύλιου (απαράτητης προϋπόθεσης για τον κοινωνικό μετασχηματισμό) ήταν η στιγμή της μεγαλύτερης καταπίεσης που γνώρισε η ελληνική κοινωνία, το 1973 στο Πολυτεχνείο·

επειδή οι μοναδικές εστίες αντίστασης και εκπομπής κάποιων ελπίδας σήμερα, διατηρούνται σε χώρες που είτε πέρσαν (και όχι αναιμάκτα) μέσα από οξυμένες κοινωνικές αντιθέσεις όπως η Νικαρά-

γουα, είτε υφίστανται την ωμή κρατική βία όπως το Σαλβαδόρ, το Περού, η Χιλή, η Νότια Κορέα·

για όλα αυτά και για να μην χάσουν και οι κρατούμενοι την πολυτέλεια του: καφέ - τσιγάρο - κουβεντούλα και μετατραπούν σε εραστές της εργασίας, ένα είναι το επαναστατικό —σ' αυτή την πραγματικότητα— σύνθημα για τις φυλακές.

ΝΑ ΑΝΟΙΞΕΙ ΤΟ ΝΤΑΧΑΟΥ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΠΑΥΕΙ Η ΕΚΕΙ ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΩΝ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΝ

από σελ. 1

λεύθερος χρόνος αφού με την αυτοματοποίηση και την ρομποτική ολόκληρη η παραγωγική διαδικασία θα λειτουργεί χωρίς τον ανθρώπινο παράγοντα.

Βρισκόμαστε στη φάση όπου το όραμα της κοινωνικής απελευθέρωσης αρχίζει να διαγράφεται στον ορίζοντα του ιστορικού προτύπου όχι με το ξεπασμα μιας επανάστασης έτσι όπως το είδαμε στο παρελθόν αλλά αναδυόμενο αναίμακτα πίσω από τα πολυδιακλαωμένα δίκτυα φωτονίων και ηλεκτρονίων της πληροφορικής τεχνολογίας.

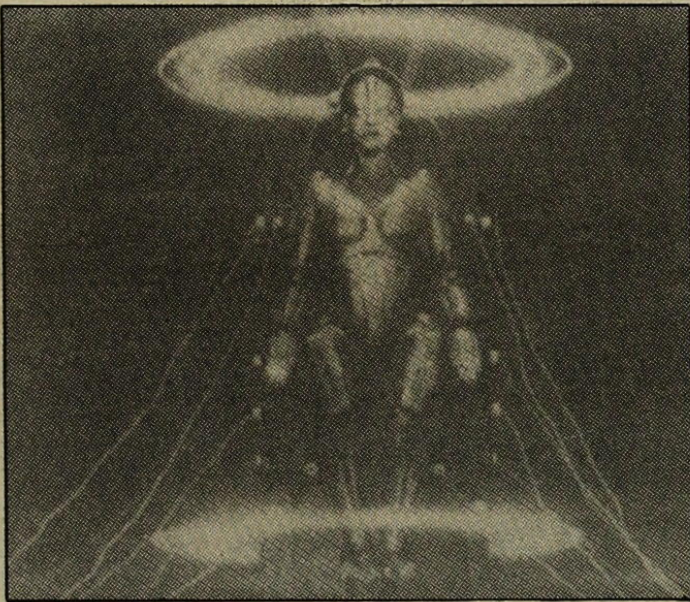
Επιτέλους, ο καθένας μας ελεύθερος από την σκλαβιά της μισθωτής εργασίας θα απολαμβάνει όλα τα κοινωνικά αγαθά σ' έναν κόσμο όπου «τα κομμάτια θα πατιούνται από μόνα τους».

Κι ενώ πράγματι δεν θα αμφισβητήσουμε ότι η υπάρχουσα τεχνολογική βάση επιτρέπει σήμερα την ικανοποίηση όχι μόνο σημαντικών υλικών αναγκών αλλά υποσχετά πολλά περισσότερα στο επίπεδο αυτό (π.χ. την επίλυση σε παγκόσμιο επίπεδο των προβλημάτων της πείνας, της στέγασης ή γιατί όχι ακόμη και την εξάλειψη της οικονομικής εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο), εν τούτοις δεν μπορούμε να μην παρατηρήσουμε παράλληλα ότι το είδος της τεχνολογίας που αναπτύσσεται σήμερα σχετίζεται με τον μέγιστο βαθμό ετεροκαθορισμού, ότι έχει οδηγήσει στον μεγαλύτερο βαθμό καταπίεσης ανθρώπου από άνθρωπο — όπου επίσης εγγυάται πολλά περισσότερα στο μέλλον — και ότι το επίθετο συνειδητοποίησης δεν αναπτύσσεται ευθέως ανάλογα με την τεχνολογία.

Τα σημεία αυτά αποκαλύπτουν την πλάνη του μύθου και τους πραγματικούς σκοπούς των κύκλων που τον καλλιεργούν. Η επανάσταση στην πληροφορική όχι μόνον δεν θα φέρει την κοινωνική απελευθέρωση του ανθρώπου αλλά αντίθετα δείχνει ότι ενδυναμώνει και συγκεντρώνει την εξουσία των κυρίαρχων ομάδων απέναντι στις κυριαρχούμενες. Το παιχνίδι της εξουσίας αλλάζει με τις νέες δυνατότητες που της προσφέρονται αλλά δεν καταργείται.

Σ' αντίθεση με το παρελθόν όπου η εξουσία ασκούνταν κύρια στα όρια Κράτους· Έθνους σήμερα παρατηρούμε ότι εμφανίζεται διεθνοποιημένη μέσα από συμβάσεις-συμφωνίες, συμμαχίες και δυο πόλους αναφοράς, τις ΗΠΑ για την δύση και την Ρωσία για την ανατολή. Η ισχύς των όπλων τους και η πυρηνική ενέργεια και

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΩΝ ΣΤΟ ΝΕΟ ΣΧΕΔΙΟ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ

τεχνολογία δίνουν την δυνατότητα στις δύο υπερδυνάμεις να επεμβαίνουν αποφασιστικά σε κάθε γωνία της γης όπου αμφισβητείται η κυριαρχία τους. Οι «επιμέρους» συρράξεις — πόλεμοι — που έχουν φέρει τον πλανήτη σε κατάσταση ολοκαυτώματος — οδηγούν σε μια δυναμική ισορροπία — με τις διάφορες μικροσκοπίσεις της — διατήρησης των σφαιρών επιρροής τους.

Εκείνο που δεσπόζει στο μεταξύ τους ανταγωνισμό είναι η εκάτερωθεν διεκδίκηση της πρωτοπορίας σ' ό,τι αφορά την τεχνολογία. Η στάση των ΗΠΑ στο σημείο αυτό είναι αποκαλυπτική. Από την εποχή του ψυχρού πολέμου — δεκαετία του '50 — και μετά, οι ΗΠΑ θέλοντας να διασφαλίσουν την τεχνολογική τους πρωτοπορία, επιβάλλουν ακόμη και σε ουδέτερες χώρες (ουδέτερες σε σχέση με την ειδικότερη σύγκρουση μεταξύ ΗΠΑ-Ρωσίας) την απαγόρευση εξαγωγής προϊόντων τους «στρατηγικής σημασίας», δηλαδή υψηλής τεχνολογίας, σε «μη φιλικές» χώρες, γνωρίζοντας ότι με το μονοπώλιο της υψηλής τεχνολογίας εξασφαλίζεται η διατήρηση της υπεροχής τους παγκόσμια.

Γενικά θα μπορούσαμε να πούμε λοιπόν ότι οι μεταξύ των διαφόρων ομάδων κυριαρχίας σχέσεις αλληλεξάρτησης καθορίζονται σήμερα κύρια από το επίπεδο της υψηλής τεχνολογίας που κατέχει κάθε μια ξεχωριστά κι από τον τρόπο που αυτή ανταλλάσσεται μεταξύ τους.

Εκείνο όμως που μας ενδιαφέρει περισσότερο είναι να δούμε πως διαμορφώνονται σήμερα οι σχέσεις μεταξύ των κυριαρχούμενων ομάδων και των ομάδων κυριαρχίας.

Κύριο χαρακτηριστικό της σημερινής πραγματικότητας σε παγκόσμιο επίπεδο είναι η ενδυνάμωση της κρατικής κυριαρχίας και η παράλληλη αποδυνάμωση της κοινωνίας. Ολόκληρη σχεδόν η κοινωνία στο ρόλο του θεατή ενώ το κράτος έχει αναλάβει για λογαριασμό της όλες εκείνες τις δραστηριότητες που στο παρελθόν χαρακτηρίζονταν σαν κοινωνικές, γι' αυτό και η εξουσία του είναι διάχυτη, ολοκληρωτική και αφομοιωτική.

Δημιουργώντας συνεχώς σχέσεις, θεσμούς κυριαρχίας διαμορφώνοντας μια νέα πραγματικότητα όπου όλοι συμμετέχουμε κατά τον α' ή β' τρόπο σε διάφορους ρόλους σαν τον «απαραίτητο» τρόπο επιβίωσης και κοινωνικής ενσωμάτωσης αλλά όχι και της ελεύθερης έκφρασης, της πραγματικής απόλαυσης της ζωής σε όλες τις εκφάνσεις της.

Παράλληλα, όσον αφορά την άσκηση της, η εξουσία παρουσιάζεται «ελαστική» σ' αντίθεση με το παρελθόν όπου η δυσκαμψία της την έκανε αναποτελεσματική. Στο σημείο αυτό είναι που η πληροφορική και οι νέες τεχνολογίες έρχονται όχι μόνο να την απαλλάξουν από την γραφειοκρατία — απο την οποία κύρια πήγαζε η δυσπραγία της σαν αποτέλεσμα της μη συντονισμένης και εναρμονισμένης λειτουργίας των επιμέρους μηχανισμών της — αλλά και να της προσδώσουν μια νέα δυναμική με πεδίο δράσης το άυλο — την γνώση και την πληροφοριοποίηση της — και με χρόνο απόκρισης απέναντι σ' οποιονδήποτε που δυνητικά θα απειλούσε την ύπαρξή της το αστραπιαίο του στιγμιαίου.

Η πληροφορία με την πολυμορφία της αλλά και με τη μονο-

διάστατη παράστασή της — ένας συνδυασμός των Ο και Ι, απαραίτητος τρόπος κωδικοποίησης και αποθήκευσής της στις μνήμες των υπολογιστών, μπορεί να συμβολίσει από ένα έργο τέχνης ως τον ήχο μιας φωνής — με τον άυλο και ασύλληπτο χαρακτήρα της γίνεται το μέσο που χρησιμοποιεί σήμερα η εξουσία στο σχέδιο ολοκλήρωσης της κυριαρχίας της.

Η πληροφορική και οι νέες τεχνολογίες με τις πρώτες εφαρμογές τους στα συστήματα κοινωνικού ελέγχου παρέχουν σήμερα στην εξουσία το δικαίωμα στο μονοπώλιο του λόγου (με την διττή σημασία της λέξης στα Ελληνικά) και της Πράξης, διαμορφώνοντας μια κατάσταση με την κοινωνία στον ρόλο του απλού χρήστη και καταναλωτή των νέων τεχνολογιών, με την κοινωνία στο περιθώριο των κοινωνικών εξελίξεων.

Η καταπίεση είναι διάχυτη, συστηματική και εντείνεται όλο και περισσότερο και να μην γίνεται αντιληπτή αλλά δύσκολα προσδιορίζεται στην ουσία της αφού το αίτιο της ύπαρξής της — η αποκλειστική κατοχή της γνώσης εκ μέρους των ομάδων κυριαρχίας — ανάγεται στη σφαίρα του άυλου, σ' αντίθεση με το παρελθόν όπου εκείνο που διεκδικούσαν οι εκμεταλλεύμενοι από τους εκάστοτε αφέντες τους μπορούσε να εκφραστεί με δρους ολικούς. (Παράδειγμα, στη σχέση δούλου-αφέντη το δικαίωμα ύπαρξης του πρώτου, στη σχέση δουλοπάροικου-φεουδάρχη η κατοχή της γης, στη σχέση εργάτη-αφεντικού η κατοχή των μέσων παραγωγής) γι' αυτό και οι ταξικοί αγώνες μπορούσαν να είναι διεκδικητικοί χωρίς κατ' ανάγκην να είναι ρεφορμιστικοί.

Στη περίοδο της βιομηχανικής επανάστασης — που γινόταν με βραδύτερο ρυθμό απ' ό,τι η τρίτη τεχνολογική επανάσταση — η κοινωνία έχοντας άμεση επίδραση να συλλάβει τις επιπερήμενες αλλαγές και αντιδρούσε από τα απλά σπασμοτά στους χίωρους παραγωγής μέχρι και πιο γενικευμένες μορφές εξέγερσης. Σήμερα, ο ταχύς ρυθμός με τον οποίο εισβάλλουν οι νέες τεχνολογίες, το γεγονός ότι η έρευνα και οι πρώτες εφαρμογές τους γίνονται στον τομέα των εξοπλισμών — όπου ήδη η κοινωνία έχει πλήρη άγνοια του επιπέδου που έχει επιτευχθεί — και το γεγονός ότι τα υποπροϊόντα αυτών των τεχνολογιών έχουν επιφέρει μια καλύτερευση του βιοτικού επιπέδου για ένα σημαντικό κομμάτι της κοινωνίας, αποκρύπτουν τον πραγματικό τους ρόλο σαν μέσο καθολικής κυριαρχίας επιτυγχάνοντας

από σελ. 1

Η εξέλιξη της κρατικής καταστολής

τροπία, παραδοσιακή αστική τάξη, τώρα μεθοδεύεται η ορθολογικοποίηση και ο εκσυγχρονισμός του από τους τεχνοκράτες.

Η προοπτική και η κατεύθυνση προς την οποία προανατολίζεται η καταστολή από τα σύγχρονα τεχνολογιοκρατικά αφεντικά, είναι ο έλεγχος ολόκληρης της κοινωνίας, στο βαθμό που ολόκληρη αυτή θεωρείται εν δυνάμει επικίνδυνη από το κράτος και στο βαθμό που κατέχει σήμερα αντικειμενικά αυτή την δυνατότητα. Από την άλλη ειδικότερος και πιο άμεσος στόχος τίθεται η απομόνωση και τελικά η εξόντωση των άμεσα έμπρακτα διαφωκούντων.

Έτσι ο τεχνολογικός εξοπλισμός και η χρήση της πληροφορικής τίθενται σε πλήρη λειτουργία. Οι παρακολουθήσεις συνομιλιών σε κλειστούς χώρους με «κοριούρα», οι υποκλοπές τηλεφωνικών, συνδιαλέξεων, η καταγραφή κάθε προσωπικής δραστηριότητας και η αρχειοθέτησή τους μέσω των υπολογιστών είναι γεγονότα.

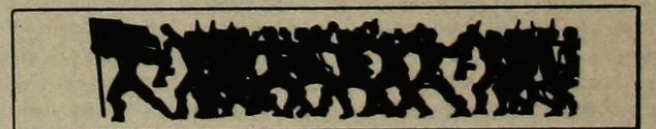
Συγχρόνως μαζί με:

— την σκόπιμη παραπληροφόρηση των κρατικών - κομματικών μέσων μαζικής εγκεφαλοδιαμόρφωσης: τύπου, τηλεόρασης, ραδιοφώνου.

— την βίαιη αστυνομική καταστολή των βασανιστών - δολοφόνων ΜΑΤ—ΜΕΑ—ΕΚΑΜ παντού και όποτε δείχνει να διαταράσσεται η σιγή νεκροταφείου που επιζητούν τα αφεντικά.

— την βίαιη νομοθετική καταστολή όπου οργανώνουν την προληπτική καταστολή της κοινωνίας, που θα σημάνει και τον ολοκληρωτικό έλεγχο αυτής από το κράτος. (ΕΚΑΜ, στρατολογικό, ναρκωτικά, χουλιγκανισμός, εκπαίδευση, «ελεύθερη» ραδιοφωνία, δικαστικοί κώδικες), ο δρόμος για τα απάνθρωπα σχέδια του κράτους ανοίγει, στο βαθμό βέβαια ακριβώς που καταφέρνει να διατηρεί την κοινωνία σε θέση θεατή.

Σ' αυτήν ακριβώς την οριακή ιστορική στιγμή, έτσι όπως διαμορφώνεται, θεωρούμε πως καθήκον του κάθε ανθρώπου που θέλει να σκέφτεται και να πράττει ελεύθερα, είναι να αντισταθεί. Η παραμικρή αδιαφορία ή αναμονή έως ότου αυτά τα σχέδια τεθούν σε πλήρη εφαρμογή μας επιφυλάσσει τη δυσάρεστη θέση της άμυνας και της απομόνωσης. Η προσπάθεια δόμησης μιας συλλογικής μαζικής κίνησης αντίστασης είναι η μόνη στάση που μπορεί να εγγυηθεί τη διεξόδο απ' αυτήν τη διαδικασία υποταγής και παραίτησης που προσπαθεί να μας υποβάλλει το κράτος.

συγχρόνως κάποιοι βαθμοί κοινωνικής συναίνεσης — προϋπόθεση για την ολοκλήρωσή της.

Αυτή ακριβώς η καθολικότητα της κυριαρχίας είναι που εγκλωβίζει και φέρνει σ' αδιέξοδο — η αμφισβητήσιμη του λιγότερο αποτελέσματα — επιμέρους διεκδικητικούς αγώνες όπως ανάπτυξη εναλλακτικών τεχνολογιών, προστασία των ατομικών ελευθεριών κλπ.

Σημείο λοιπόν εκκίνησης σή-

μερα για όλες τις επαναστατικές δυνάμεις είναι να συλλάβουν στο σύνολο και στο όριο της την νέα πραγματικότητα και να την καταδείξουν στην κοινωνία προτού αυτή ολοκληρωθεί, γιατί τότε οι συνθήκες απολύτου ελέγχου που συγχρόνως θα έχουν επιτευχθεί με την βοήθεια της πληροφορικής και των νέων τεχνολογιών θα κάνουν σχεδόν αδύνατη την οποιαδήποτε αντίδραση.

Ναυπηγεία Ελευσίνας

Σε μια εποχή στην οποία πολλοί αναρωτιούνται και προβληματίζονται για την κατάσταση, που επικρατεί στο χώρο των εργαζομένων, το κείμενο που ακολουθεί περιγράφει τη κατάσταση που επικρατούσε στα Ναυπηγεία Ελευσίνας που όμοια της εμφανίζεται στο μεγαλύτερο τμήμα της βιομηχανίας των εργοστασίων δηλαδή που πέρασαν απ' την ιδιωτική εκμετάλλευση στην κρατική εκμετάλλευση. Η λογική της κρατικοποίησης των εργοστασίων που επέβαλλαν οι εργατοπατέρες συνδικαλιστές - υπηρέτες των κομματικών συμφερόντων, οδήγησε στην άμβλυνση των ταξικών αγώνων και συγκρούσεων: με την εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης, αύξηση της παραγωγικότητας, καθιέρωση του ελέγχου δουλειάς με ατομική βαθμολογία και άτυπα, του πριμ παραγωγής απ' τη μια μεριά και απ' την άλλη με πλήρη αποδοχή, παραιτήση με τη λογική του βολεμένου και μικροαστικοποιημένου δημοσίου υπαλλήλου — που καλλιέργησαν οι κρατικο-συνδικαλιστές.

Τα ναυπηγεία Ελευσίνας δημιουργήθηκαν το 1968 με κύριο μέτοχο τον Ανδρέα (51% μετοχικό κεφάλαιο), ο οποίος ήταν επίσης κύριος μέτοχος της Εμπορικής Τράπεζας. Στη περίοδο που ακολούθησε μέχρι τη πτώση της χούντας τα κέρδη του Ανδρέα και των άλλων μετόχων έφταναν σε υπέρογκα ποσά από το ξεζούμισμα των εργατών που δούλευαν 16 ώρες και περισσότερο την ημέρα δηλαδή υπερωρίες και ξενύχτια και πληρωνόντουσαν 1,25 δρχ. την υπερωρία και 40% του μισθού το ξενύχτι. Με τη πτώση της δικτατορίας κι ενώ η εταιρία είχε πολλές παραγγελίες για κατασκευές καραβιών έγιναν προσλήψεις πολλών ατόμων με διάφορες ειδικότητες όπως ηλεκτροτεχνίτες, οξυγονο-εφαρμοστές, σωληνοϋργοί, λεβητοποιοί, απ' τους οποίους οι περισσότεροι ήταν ναυτεργάτες σε κυμάρια που οίχθηκαν απ' τις ναυτικές εταιρείες για ανάρμοστη συμπεριφορά.

Στη μεταπολίτευση, με την ανάπτυξη των εργατικών αγώνων, ο Ανδρέας δεν μπόρεσε να ολοκληρώσει τα σχέδια του και μεταβίβασε τις μετοχές του στην Εμπορική Τράπεζα (όπως είναι γνωστό τη περίοδο αυτή κατηγορήθηκε για μεγάλες απάτες σε βάρος του Δημοσίου και έχασε τον έλεγχο της Εμπορικής Τράπε-

ζας, η οποία πέρασε στα χέρια του Κράτους).

Το 1974 προσπάθησε να δημιουργήσει εργατοπατερικό σωματείο (ΣΕΝΕ), με τον περίφημο τότε αρχιμηχανικό Λαζαρίδη, με αποτέλεσμα να αντιδράσουν οι εργάτες και να συσπειρωθούν γύρω απ' το δικό τους σωματείο, το οποίο απ' το 1974 έως το 1980 έλεγχε η ΕΣΑΚ.

Εκείνη την περίοδο κερδήθηκαν πολλά προχωρημένα θεσμικά και συνδικαλιστικά αιτήματα, ενώ απαιτήθηκαν επίσης σημαντικά αιτήματα όπως η πληρωμή της διαδρομής από το σπίτι ως τη δουλειά σαν χρόνος εργασίας. Το συγκεκριμένο αίτημα δεν ικανοποιήθηκε τότε γιατί η ΕΣΑΚ ισχυρίστηκε ότι ο εργοδότης δεν μπορεί να το δεχτεί μιας και θα το ζητούσαν και τα άλλα εργοστάσια.

Η έλλειψη συντονισμένων αγώνων και ο αποπροσανατολισμός των εργατών απ' την ΕΣΑΚ είχε σαν αποτέλεσμα να πέσει η αγωνιστική τους διάθεση έτσι ώστε στη περίοδο 1977-79 να γίνουν 300 απολύσεις των πιο πρωτοπόρων και μαχητικών στοιχείων του Ναυπηγείου, όπως για παράδειγμα των εργατών του συνεργείου εφαρμοστών που απολύθηκαν μαζικά. Εν τω μεταξύ ο έλεγχος του σωματείου πέρασε στα χέρια της ΠΑΣΚΕ. Το 1981 όλα τα δεξιά διοικητικά στελέχη της επιχείρησης αντικαταστάθηκαν από τεχνοκράτες του ΠΑΣΟΚ. Το 1982 ξαναπροσλήφθηκαν, με το Νόμο 1264/82, αρκετοί απολυμένοι, περίπου 50 της ΕΣΑΚ και άλλοι τόσοι της ΠΑΣΚΕ που είχαν διωχτεί απ' τη δεξιά. Βέβαια δεν έγινε κουβέντα για άλλους 78 απολυμένους εργάτες απ' τους οποίους αρκετοί είχαν «μπατάρι» τη πλωτή δεξαμενή Νο 3 στην απεργία του '79.

Η σημερινή κατάσταση στα Ναυπηγεία είναι κωμικοτραγική. Ο αριθμός των εργατών, από 800 επί δεξιάς, έχει φτάσει στις 2.700, και οι περισσότεροι ανήκουν στην Κλαδική του ΠΑΣΟΚ. Από το 1983 έχουν περάσει τα πιο αντιδραστικά μέτρα που δεν θα μπορούσε να σκεφτεί και η πιο συντηρητική κυβέρνηση. Χαρακτηριστικά ο διευθυντής Ζαφειρόπουλος, είπε σε σύσκεψη εργοδηγών: «ο αραββώνας τελείωσε και άρχισε ο γάμος», εννοώντας την αύξηση της παραγωγής και το ξεζούμισμα των εργατών. Με την ανοχή του σωματείου δημιουργήθηκε από τους εργοδηγούς ειδικό φακέλωμα των εργατών σε κάθε συνεργείο, με τη κατα-

γραφή της συμπεριφοράς, της απόδοσης παραγωγής του καθενός, της πολιτικής του τοποθέτησης και με την ατομική του βαθμολογία. Αυτό είχε σαν συνέπεια να απολυθούν το Σεπτέμβρη 1987, 17 άτομα, σαν αντιπαραγωγικά και απαράδεκτα για την εταιρεία, ενώ στη λίστα ήταν άλλοι 43 προς τους οποίους έγιναν γραπτές συστάσεις και τους δόθηκε 6 μήνες προθεσμία για να βελτιώσουν την απόδοσή τους. Απ' την πλευρά του σωματείου δεν υπήρξε καμμία αντίδραση, ούτε και η ελάχιστη συμπάρσταση με τη πρόφαση ότι οι απολυμένοι εργάτες επιδίωξαν την απόλυση για να πάρουν την αποζημίωση.

Η φιλοκυβερνητική πολιτική του σωματείου ήταν και είναι σταθερή με κύριο χαρακτηριστικό τις σημειώσιμες απεργίες 2 ή 4 ωρών με αιτήματα που προκαλούν γέλια και στους ίδιους τους οπαδούς του ΠΑΣΟΚ, όπως π.χ. 2ωρη στάση εργασίας για να κάνουν οι βιομηχανοί επενδύσεις, 4ωρη στάση για την απόπειρα δολοφονίας του Ραυτόπουλου και άλλα πολλά κωμικοτραγικά.

Οι εργατοπατέρες της ΠΑΣΚΕ δεν κάνουν κουβέντα για διεκδικήσεις, συλλογικές συμβάσεις και για άλλα προβλήματα που συσσωρεύονται στο χώρο των ναυπηγείων. Από το 1982 μέχρι σήμερα υπάρχει το ίδιο ωρομίσθιο για τους εργατοτεχνίτες ενώ έγινε αύξηση 40% του μισθού στα διοικητικά στελέχη της εταιρείας στα οποία δόθηκαν και προαγωγές ανά τριετία.

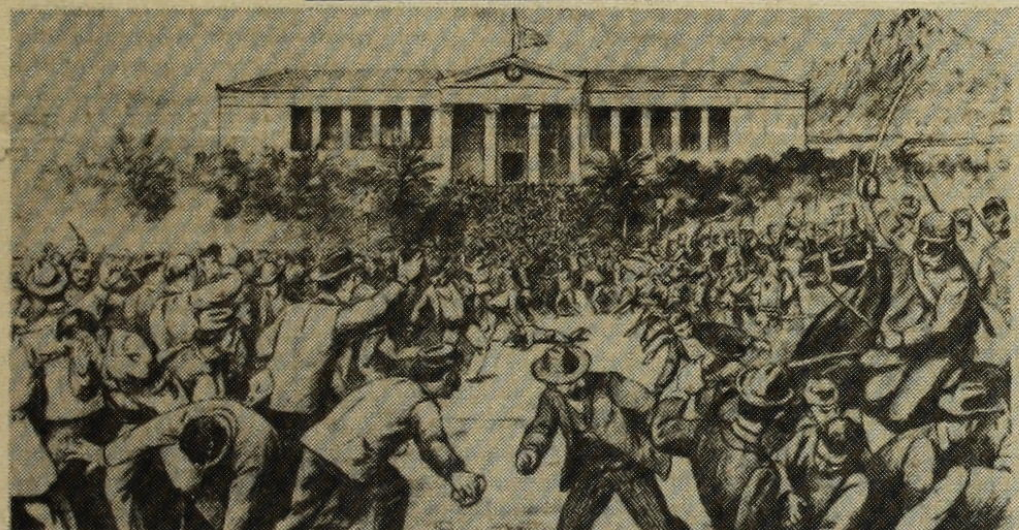
Η μόνη αύξηση για τους εργατοτεχνίτες μετά το '82 ήταν 8 χιλιάδες το μήνα, που δίνονταν σε ξεχωριστό φάκελλο, υπό μορφή δανείου, κάθε τρίμηνο (24 χιλιάδες). Στη φετινή συνάντηση εταιρείας και σωματείου συμφωνήθηκε να γίνουν 45 χιλ. το τρίμηνο και να δοθούν 3 χιλ. κουπόνια το μήνα στους εργάτες ώστε να ψωνίζουν απ' το SUPER MARKET της ίδιας της εταιρείας. Στη συνέλευση που προηγήθηκε η ΕΣΑΚ ζήτησε να ασχοληθεί το σωματείο με το θέμα των συλλογικών συμβάσεων, κάτω από τις αποδοκιμασίες των σημειώνων πρασινοφρούνων.

Και ενώ υπήρξε η παραπάνω συμφωνία με τον πρόεδρο της εταιρείας Μπούμη, η διεύθυνση των ναυπηγείων αγρότερα άλλαξε γνώμη και αρνήθηκε να δώσει ακόμα και το δάνειο που έπαιρναν οι εργατοτεχνίτες.

Ακολούθησαν 2 ώρες στάσεις εργασίας για 2 βδομάδες, και έτσι δόθηκαν τα λεφτά που είχαν συμφωνηθεί. Μια βδομάδα μετά απ' αυτό υπάρχει πάλι άρνηση της διεύθυνσης να δώσει τα συμφωνημένα λεφτά και ακολουθεί μια 24ωρη απεργία στις 9.3.88 με πρωτοπόρους τους εργοδηγούς, που φακελλώνουν τους εργάτες, και τους προέδρους εργατικών κέντρων και ομοσπονδιών, που μιλούσαν για το δικό των εργατών σε σχέση με το δάνειο. Μέχρι και σήμερα οι συνθήκες δουλειάς στα ναυπηγεία είναι πρωτόγονες, τα εργαλεία δεν έχουν αλλάξει απ' το 1968, ενώ τα στελέχη της εταιρείας απαιτούν αύξηση της παραγωγής. Τα ατυχήματα δολοφονίες είναι πολύ συχνά. Από το '68 έως σήμερα έχουν σκοτωθεί 25 εργάτες, ενώ έχουν τραυματιστεί περίπου 100 απ' τους οποίους αρκετοί έχουν μείνει ανάπηροι. Μια χαρακτηριστική περίπτωση είναι αυτή ενός 20χρονου ηλεκτροτεχνίτη που έχασε τη ζωή του το 1977 στο πλοίο «ΜΕΘΟΔΙΚ». Η δικαστική διαδικασία που ακολούθησε κράτησε πάνω από 7 χρόνια, με αποτέλεσμα να τη πληρώσουν ο Α' και Γ' μηχανικός του καραβιού με 18 και 12 μήνες, με αναστολή, αντίστοιχα. Οι υπεύθυνοι του καραβιού και της εταιρείας, έχοντας δικηγόρο το γνωστό λακέ του συστήματος, Λυκούρεζο, αθώωθηκαν. Τα δικαστήρια δικαιώσαν λοιπόν τους δολοφόνους του 20χρονου εργάτη και υπεύθυνους για τον τραυματισμό άλλων 6 εργατών.

ΕΝΑΣ ΕΡΓΑΤΗΣ ΤΩΝ ΝΑΥΠΗΓΕΙΩΝ

Εκδίδεται τη Πρωτομαγιά του 1877 η Πρώτη Ελληνική Αναρχική Εφημερίδα «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ» του «Δημοκρατικού Συλλόγου Πατρών» όπως αναφέρει ο υπότιτλος και με το σλόγκαν: «**Η επανάσταση είναι ο νόμος της πρόόδου**». Η εφημερίδα — όπως και ο σύλλογος — είναι πλαισιωμένη από νεαρούς φοιτητές, οι οποίοι αποφασισμένοι για την διάδοση των επαναστατικών αναρχικών — σοσιαλιστικών ιδεών για πρώτη φορά στην Ελλάδα, οργανώνουν δημόσιες συζητήσεις και επιχηρούν να έρθουν σε επαφή με τις λαϊκές τάξεις και επικοινωνούν με αναρχικές οργανώσεις και εφημερίδες του εξωτερικού (Αναρχική Διεθνής Ένωση Εργατών, Il Martelo, Plebe κλπ) ενώ έχουν και επαφές με αναρχικούς της Ιταλικής παροικίας της Πάτρας. Με την έκδοση της εφημερίδας διαλύεται και η ομάδα αφού συλλαμβάνονται τα μέλη της διότι: «**Συνωμότησαν συνεχόμενοι εν κρύπτωι...**» θέλοντες να μεταβάλουν το καθεστώς σημερινόν πολιτεύμα δια βίαιων μέσων και ναπομακρύνωσι τον θρόνον τον ημέτερο ηγεμόνα Γεώργιον Α', αντιδρώντες Δημοκρατίαν εν Ελλάδι».

«Προσέβησαν... να διεγείρουν εμφύλιον πόλεμον δια της εφαρμογής και εκτελέσεως κοινωνιστικών ή σοσιαλιστικών μεταρρυθμίσεων, προκαλούντες τον λαόν εις στάσιν κατά των καθεστώτων και εις κατάργησιν των κειμένων νόμων και εις διαρπαγήν της περιουσίας των ευπάρων, εκ μέρους απόρων εργατών».

και: προσέβαλον την Α.Μ τον βασιλέα Γεώργιον δια της εκδοθείσης εφημερίδος Ελληνική Δημοκρατία». «**Απόφαση μας είναι να κάνουμε έκκληση στην τάξη των μισθωτών να πάρει τα όπλα για να προβάλει στους εκμεταλευτές της το μοναδικό επιχείρημα που μπορεί να θεωρηθεί αποτελεσματικό: ΒΙΑ... Η πολεμική μας κραυγή είναι: «Θάνατος στους εχθρούς του ανθρώπινου γένους».**

Είναι η διακήρυξη του Κεντρικού Εργατικού Συνδικάτου — συνασπισμός 22 εργατικών συνδικάτων — που δίνει ανάγλυφα και με ακρίβεια το πνεύμα και τις διαθέσεις των εργατών του Σικάγου, πολλούς μήνες πριν προτού αποφασίσουν οι μεγάλες Κινητοποιήσεις των εργατών για το οχτάωρο, αν και οι επαναστάτες εργάτες δεν έχουν και πολλές αυταπάτες από την καθιέρωσή του: «**Μολονότι περιμένουμε ελάχιστα από την καθιέρωση του οκτάωρου, υποσχό-**

μαστε με πίστη να βοηθήσουμε ταδελφία μας που βρίσκονται σε μειονεκτικότερη θέση ο' αυτή την ταξική πάλη με όλα τα μέσα και τη δύναμη που διαθέτουμε, εφόσον κι αυτοί θα συνεχίσουν να διατηρούν ένα ανοιχτό και αποφασισμένο μέτωπο ενάντια στους κοινούς μας καταπιεστές, τους αριστοκράτες αλήτες και τους εκμεταλευτές. Απ την ίδια διακήρυξη.

Η Απεργία για το οχτάωρο αρχίζει τη πρωτομαγιά του 1886 χωρίς όμως αυτή τη μέρα να χυθεί ούτε σταγόνα αίμα. Ο ταξικός εχθρός όμως οργανώνεται. Οι μπάτσας όλοι ο' επιφυλακή, το ίδιο κι η ιδιωτική μπουσκιναρία Πίνκερτον και άλλα καθάρματα. Ενώ τις δύο πρώτες μέρες οι Απεργοσπάστες στέλνονται στα σπίτια τους απ' τις απεργιακές επιτροπές, τη τρίτη μέρα — Δευτέρα 3 Μαη — οι δολοφόνοι της Αστυνομίας χτύπησαν: 4 νεκροί, πολλοί τραυματίες. Η «Εργατική εφημερίδα του Σικάγου» κυκλοφορεί προκήρυξη με τίτλο: **ΕΚΔΙΚΗΘΕΙΤΕ! ΕΡΓΑΤΕΣ ΣΤΑ ΟΠΛΑ!** Στις 4 Μαη οι βίαιες συγκρούσεις συνεχίζονται με αποκορύφωμα την επίθεση κατά 3.000 απεργών κοντά στην 35η οδό — το απόγευμα γίνεται συγκέντρωση — με άδεια του Δημάρχου —στη πλατεία Αγοράς. Ενώ η συγκέντρωση έχει τελειώσει με μερικούς δεκάδες εργάτες να παραμένουν συζητώντας, ο αρχηγός της αστυνομίας διατάσσει... επίθεση! Τη στιγμή όμως αυτή ξαφνικά σκάει μια βόμβα σκοτώνοντας 7 μπάτσους και τραυματίζοντας άλλους 59 -η πρόεδρος της έμμενης παντοτινά άγνωστη, όμως όλα τα στοιχεία δείχνουν την εμπλοκή των ίδιων των μπάτσων με το σαφή στόχο να ξεμπερδέψουν μια και καλή με το αναπτυσσόμενο ένοπλο εργατικό κίνημα, πράγμα που κατάφεραν, προσωρινά βέβαια.

Μετά την έκρηξη, δεκάδες πυροβολισμοί έριξαν νεκρούς και τραυματίες πολλούς εργάτες.

Οχτώ πρωτοπόροι συνδικαλιστές — μέλη της Διεθνούς των Εργατών — κατηγορήθηκαν με γελοία και αστήριχτα στοιχεία για τη βόμβα. Τέσσερις απ' αυτούς κρεμάστηκαν στις 11 Νοέμβρη του 1887. Άλλοι τρεις αθώωθηκαν με μια ανασθεώρηση της δικής κι ένας αυτοκτόνησε στη φυλακή, πυροδοτώντας ένα μασούρι δυναμίτη ότο στόμα του, ενώ ο Τζωρτζ Ένγκελ κραυγάζει τη στιγμή που τον περνούν τη θηλεία: **Ζητώ η Αναρχία! Αυτή είναι η ευτυχισμένη στιγμή της ζωής μου!**

— Πρωτομαγιά του 1890 συγκροτείται ο Κεντρι-

κός Σοσιαλιστικός Σύλλογος με πάνω από 200 μέλη, και με πυρήνες στην Αθήνα, Πειραιά, Λαύριο, Πάτρα, Πύργο, Ζάκυνθο, Αίγιο, Σύρα. Ο Κ.Σ.Σ. συμπεριελάμβανε πολλές τάσεις, απο χριστιανούς μέχρι αναρχικούς.

— Το 1893 γιορτάζεται για πρώτη φορά η Εργατική πρωτομαγιά, στις σπλές του Ολυμπίου Διός από την ομάδα των Καλλέργη ενώ το 1894 γιορτάζεται ενωτικά απ' όλες τις τότε σοσιαλιστικές τάσεις «**Μερικές μέρες πιο ύστερα ο Καλλέργης, την ώρα που συνεδρίαζε η Βουλή, απο το δημοσιογραφικό θεωρείο άρχισε να διαβάζει το ψήφισμα της πρωτομαγιάς. Αυτό έφτασε. Αμα ακούστηκε η φωνή του μέσα στην «ιερά αίθουσα», αστραπή διάδοθηκε πως από τα θεωρία οι αναρχικοί θα ρίξουν μύμπες.**

— **Ου, οι αναρχικοί!**
— **Μύμπες!**
— **Φεύγατε!**

— **Θέ μ', Παναγία μ' ... (Γ. Κορδάτου: Ιστορία του Εργ. Κιν.). Ο Καλλέργης καταδικάζεται γι αυτή του την... «αυθάδεια» σε 2 μέρες φυλακή, αλλά έπονται σκληρές διώξεις: Σε μια απ' αυτές κατηγορείται για γράμμα — εκβιαστικού/αναρχικού περιεχομένου — ο φοιτητής Μαρκαντιννάκος σε βάρος του «κευγέτη» Αντρέα Συγγρού. Ανάμεσα στους πολλούς συλληφθέντες ένας πέθανε απ' τα βασανιστήρια.**

— Επιχειρείται γιορτασμός της πρωτομαγιάς του 1898 στη Πάτρα απ' τον αναρχικό Μαγγανάρα και τον Αναρχοσυνδικαλιστή Καραμπιλιά μέλη κι οι δύο των εκδόσεων: «Αναρχική βιβλιοθήκη» και της εφημερίδας «Επι τα προσα».

— Ιδρύεται τη πρωτομαγιά του 1910 ο Ρίζοσπαστικός σύνδεσμος «Αναστάσις» σοσιαλδημοκρατικών τάσεων.

— Μετά από χρόνια ξαναγιορτάζεται η Εργατική Πρωτομαγιά στην Αθήνα στα 1912 με 25 συλλήψεις.

— Τούρκοι, Βούλγαροι, Εβραίοι κι «Έλληνες οργανώνουν Πρωτομαγιάτικη διαδήλωση στη Τουρκοκρατούμενη Θεσσαλονίκη του 1909.

— Οι ίδιες εθνότητες στην ίδια πόλη κινητοποιούνται και στη πρωτομαγιά του 1911, αυτή τη φορά με συλλήψεις και βασανισμούς συλληφθέντων που απελευθερώνονται τελικά χάρι στις δυναμικές εργατικές κινητοποιήσεις τη μέρα της πρωτομαγιάς, απεργούν 12.000 εργάτες ενώ 7.000 απ' αυτούς συμμετέχουν στις διαδηλώσεις.

— Πανελλαδική Γενική απεργία από ΓΣΕΕ-ΣΕΚΕ στα 1919. Αιτήματα: αυξήσεις μισθών, οχτάωρο, ανα-

ΟΤΑΝ Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΗΤΑΝ ΜΕΡΑ ΤΑΞΙΚΗΣ ΠΑΛΗΣ — ΟΠΩΣ ΚΑΙ Η ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ —

γνώριση της «Σοβιετικής Ένωσης».

— Χτυπιέται η εργατική διαδήλωση της πρωτομαγιάς του 1924 με ένα νεκρό, τον εργάτη Παρασκευαΐδη και πολλούς τραυματίες. Τους επομένους μήνες ακολουθούν κι άλλες πολύνεκρες εργατικές κινητοποιήσεις.

— Τη πρωτομαγιά του 1928 εργάτες συγκρούονται, με πολλούς τραυματίες, με την Αστυνομία στην Αγία Ελεούσα/Καλλιθέας όπου γίνεται και η πρωτομαγιάτικη συγκέντρωση.

— Το ίδιο γίνεται και στη πρωτομαγιάτικη συγκέντρωση του 1930. Στον Ρέντη αρχαιομαρξιστές και ΚΚΕ δες συγκρούονται αρχικά μεταξύ τους για να ευωθούν κατόπιν με τη εμφάνιση των μπάτσων.

— Στο αίμα βάφτηκε η πρωτομαγιά του 1931. Όπως κάθε χρόνο έτσι κι αυτή τη χρονιά απαγορεύονται οι συγκεντρώσεις της πρωτομαγιάς, με αποτέλεσμα συγκρούσεις ο' όλη την Αθήνα αλλά και τη Θεσσαλονίκη. Πολλοί τραυματίες, 166 συλλήψεις και 104 δίκες με το ιδιώνυμο.

— Πρωτομαγιά 1944: 200 αντιφασίστες εκτελούνται απ' τους Γερμανούς στο σκοπευτήριο Καισαριανής.

— Κάτω από άγρια τρομοκρατία χιλιάδες εργάτες κατεβαίνουν σε γενική απεργία.

— Η αστυνομία καταστέλει βίαια όλες σχεδόν τις πρωτομαγιάτικες συγκεντρώσεις στα πρώτα μεταμεταπολεμικά χρόνια. (Δεκαετία 60)

— 1975. Σκοτώνεται ο Αλέκος Παναγούλης σε μυστηριώδες αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Πολλές υποψίες για δολοφονία.

— Συγκρούσεις ο' όλο το κέντρο της Αθήνας. Αναρχικοί χτυπιούνται απ' την Αστυνομία στη Χαλκοκουνδύλη και Πατησίων και στη συνέχεια συγκρούονται με μέλη του ΕΚΚΕ στο πολυτεχνείο. Μια μεγάλη ομάδα απ' το ΕΚΚΕ απωθεί με κοντάρια τα ΜΑΤ στη Λ. Αλεξάνδρας, ενώ συνεχίζονται οι συγκρούσεις αναρχικών - Αστυνομίας γύρω απ' το Πολυτεχνείο. πολλοί τραυματισμοί και 37 συλλήψεις.

— 1979. Αναρχικοί συγκρούονται με την Αστυνομία στην Τσιτσά. Μολότωφ και 4 συλλήψεις.

*. Πρωτομαγιά 1988. Πρωτοφανή επιτυχία σημειώνει η 24ωρη γενική απεργία που κήρυξε η ΓΣΕΕ τη... Κυριακή 1η του Μάη! Μερικοί «ξεροκέφαλοι» διαδηλώνουν με πανώ και φωνάζουν συνθήματα στο Σύνταγμα και τα Προπύλαια για λευτεριά στον ανηρρησία συνειδήσεως Μιχ. Μαραγκάκη και ενάντια στο μιλιταρισμό.

ΜΑΡΟΥΣΙ:

Θυσία στο βωμό του εκσυγχρονισμού και της «αποκέντρωσης»

Τους τελευταίους μήνες οι κάτοικοι του Μαρουσίου εκπληκτικοί μαθαίνουν από τον τοπικό τύπο και τα μέσα μαζικής «ενημέρωσης» για διάφορα κυβερνητικά σχέδια και αποφάσεις, που ενώ έχουν άμεση επίδραση στην ποιότητα ζωής τους εν τούτοις έχουν παρθεί ερήμην τους.

— Η κυβέρνηση μετά τα δολοφονικά νέφη του τελευταίου χρόνου και κάτω από την πίεση του κόσμου, αναγκάστηκε να εξαγγείλει «σειρά μέτρων» για την καταπολέμηση της μόλυνσης. Μέτρα που δεν πρόκειται να λύσουν κανένα πρόβλημα (πως είναι δυνατόν άλλωστε) αλλά που θα δημιουργήσουν καινούργια, ενώ συγχρόνως θα δημιουργήσουν στον κόσμο την ψευδαίσθηση ότι η κυβέρνηση «δραστηριοποιείται για τα καυτά προβλήματα του λεκανοπεδίου».

— Οι Μαρουσιώτες λοιπόν έχουν την κακή τύχη να είναι αποδέκτες μιας σειράς κρατικών μέτρων, ενώ συγχρόνως διάφοροι μεγαλοεργολάβοι και μεγαλέμποροι έχουν αποφασίσει ότι το Μαρούσι είναι ιδανικός τόπος για την δημιουργία εμπορικών κέντρων. Έτσι αναμένεται α) Η λειτουργία

για του Μέγαρου ΟΤΕ στο οποίο θα στεγασθούν 2 υπουργεία, με την ταυτόχρονη λειτουργία των εμπορικών κέντρων, να δημιουργήσουν ένα καθ' εαυτό Μαρουσιώτικο νέφος και συγχρόνως ένα κυκλοφοριακό κομφούζιο (Υπολογίζεται ότι μόνο η λειτουργία του Μέγαρου ΟΤΕ θα φέρνει καθημερινά 3000 ΙΧ).

β) Η Λεωφόρος Σταυρού - Ελευσίνας ή NATO που θα κόψει σε συνδυασμό με τη Κηφισίας το Μαρούσι στα τέσσερα. Ο «δρόμος» αυτός χρηματοδοτείται από το NATO και το φάρδος του είναι τέτοιο ώστε να μπορούν να απογειώνονται και να προσγειώνονται πολεμικά αεροπλάνα. Φυσικά η εθνικά υπερήφανη κυβέρνησή μας έλαβε υπόψη της πρώτα την κυκλοφοριακή αποσυμφόρρηση.

γ) Η μεταφορά μέσα στο Δάσος Συγγρού (έκτασης 900 στρ.) υπηρεσιών του Υπ. Γεωργίας, να καταστρέψει ένα από τους λίγους πνεύμονες οξυγόνου της ευρύτερης περιοχής. Ήδη μπουλντόζες κατάστρεψαν νεαρά πεύκα και ισοπέδωσαν 50 στρ. για να φυτευτούν αμπέλια για το Ινστιτούτο Αμπουργιάς. Επίσης θα μεταφερ-

θούν το Ινστιτούτο Ανθοκομίας, το Κέντρο Γεωργικής Έρευνας κ.α. Είναι σίγουρο ότι αργότερα το Υπουργείο θα θελήσει να κτίσει μέσα στο δάσος και τα γραφεία των υπηρεσιών αυτών. Ας σημειωθεί ότι μετά την πυρκαγιά του 81 που κατέστρεψε τα 3/5 του δάσους αυτό έχει ανακηρυχθεί αναδασωτέα περιοχή.

δ) Η επέκταση του Ολυμπιακού Σταδίου για την δημιουργία Ολυμπιακού Χωριού, θα πετάξει στο δρόμο εκατοντάδες οικογένειες.

— Μέσα από τα παραπάνω γίνεται φανερό και στο πιο αφελή, το που γράφει το κράτος τους ιδίους του τους νόμους. Ολοκληρωτική αγνόηση του Δήμου, καμιά συμμετοχή στις αποφάσεις ούτε καν των «αρμόδιων φορέων», έτσι για τὰ μάτια του κόσμου.

Κι από την άλλη πλευρά οι «εκλεγμένοι άρχοντες» (Δήμαρχος-Δημ. Σύμβουλοι) δείχνουν, εκτός ελάχιστων εξερέσεων, από αδιαφορία μέχρι υποκριτική αγανάκτηση. Χαρακτηριστική είναι η απάντηση του Πασοκτζή Δημαρχου, Βλάχου, σε ερώτηση για το θέμα της επέκτασης του Ολυμπιακού Σταδίου «δεν θα γίνουμε εμπόδιο στην τέλεση των Ολυμπιακών αγώνων».

— Το κράτος λοιπόν σε συνεργασία με το παράρτημά του που λέγεται «τοπική αυτοδιοίκηση» θέλει να παραδώσει το Μαρούσι θυάλο στο βωμό του εκσυγχρονισμού. Οι κάτοικοι χωρίς άλλη καθυστέρηση πρέπει να καταλάβουν ότι μόνο με την αυτοοργάνωσή τους και την δυναμική τους αντίδραση. Θα κατορθώσουν να περιώσουν ότι απέμεινε από την πόλη τους. Αν δεν πάρουν την τύχη τους στα χέρια τους ότι σήμερα τους φαίνεται αδύνατο αύριο θα τους είναι αδιανόητο.

Συγκρούσεις αναρχικών με τα ΜΑΤ, για τη δίκη του δολοφόνου Μελίστα

Στις 23 Μάρτη γίνονταν το δικαστήριο του δολοφόνου που σκότωσε τον 15χρονο Μιχ. Καλτεζά, με κατηγορίες που σκοπεύουν στην αθώωσή του. Ο Μελίστας εξακολουθεί να είναι υπαρκτός σε αστυνομικό τμήμα της Πάτρας, μην έχοντας υποστεί ούτε καν πειθαρχική δίωξη παρά τις βαρύδουπες απειλές του σοσιαλιστή Ανδρέα Παπανδρέου.

Οι αναρχικοί κάλεσαν, την προηγούμενη μέρα συγκέντρωση στα Προπύλαια όπου συμμετείχαν πάνω από 400 άτομα. Επακολούθησε πορεία στο Σύνταγμα με συνθήματα: «Αν ο Μελίστας αθωωθεί, το κέντρο της Αθήνας θα καεί» «Μια σφαίρα για κάθε Μελίστα» «Μπουκάλη βενζίνη και στουπί, αυτό το μήνυμα θα πάει στη Βουλή» «Αυτή η νύχτα είναι του Μιχάλη». Η πορεία κατέληξε στη Νομική όπου στήθηκαν πυρίνα οδοφράγματα. Όταν ένα αυτοκίνητο της Πυροσβεστικής προσπάθησε να οβήσει τις φωτιές δέχτηκε μολότωφ και πέτρες, ενώ σε λίγη ώρα εσπάστηκε η ΟΤΕ και ρίχτηκε μολότωφ στο εσωτερικό του.

Κατά τις 9.15 μ.μ. τα ΜΑΤ επέτρεψαν και δέχτηκαν πέτρες και μολότωφ. Δεκάδες άτομα μπήκαν στην Νομική έκλεισαν τις πόρτες και συνέχισαν να χτυπούν τα ΜΑΤ από την ταράσσα και τα παράθυρα.

Ο επικεφαλής των ΜΑΤ, Τσιτσάκος, τραυματίστηκε όπως και μερικοί ακόμα ΜΑΤάδες, που αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν στις προηγούμενες θέσεις τους, ενώ πυροσβεστικές έρχονταν με τις αντλίες για να απομακρύνουν τους πολίτες, ποχάν μαζευτεί έξω από τη Νομική. Μετά από τρία τέταρτα πάρθηκε απόφαση να αποχωρήσουν όσοι βρίσκονταν μέσα στη Νομική.

Αργότερα ομάδα πέταξε μολότωφ στην «Τράπεζα Πειραιώς» στην Καλλιδρομίου και στην «Τράπεζα Μακεδονίας - Θράκης» απέναντι από το πεδίο του Άρεως.

Κατά τις 11 η νύχτα συνελήφθηκαν ο Γιάννης Φουρνόδοβλος, ο Φώτης Δανάτος και ο Κοσμάς Κότσας, κοντά στην Κυψέλη, με βαριές κατηγορίες και αφού είχαν υποστεί άγριο ξυλοδαρμό. Εντωμεταξύ την επομένη η δίκη του δολοφόνου Μελίστα αναβλήθηκε επ' αόριστον για να κληθούν ιατροδικαστές να καταθέσουν από ποιά ύψος πυροβολήθηκε ο Μιχ. Καλτεζάς.

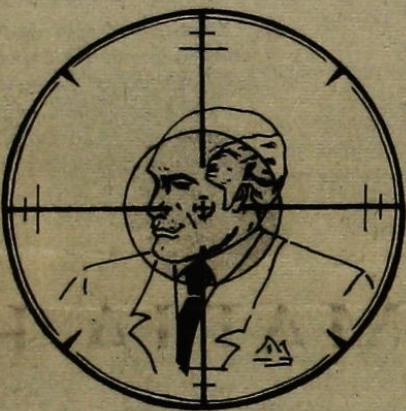
Οι τρεις συλληφθέντες ξεκίνησαν απεργία πείνας και δίψας στα κρατήρια της Ασφάλειας και στο Αυτόφωρο, όπου προσήχθηκαν με φανερά σημάδια της κακοποίησης τους, ειδικά ο Φώτης Δανάτος, πήραν αναβολή και αφέθηκαν ελεύθεροι, στις 1 Απρίλη.

αυτοπροστατευθείτε

οταν η αστυνομία ... δεν μπορεί

Δηλώσεις

του δίκτυ ασφαλείας
Μαρ. Λαμπρόπουλου

Σε βαρυσμηνίες δηλώσεις προέβη την 3/3/88 ο διοικητής ασφαλείας υποστράτηγος Μαρ. Λαμπρόπουλος. Όπως τονίζουν εγκυρες πηγές που προσκινείται στο χώρο, οι δηλώσεις αυτές αποδίδουν απόλυτα την πραγματική κατάσταση που επικρατεί στον τομέα της προστασίας ατόμων υψηλής επικινδυνότητας.

Το πλήρες κείμενο των δηλώσεων έχει ως εξής: «Μερικοί άνθρωποι, λόγω της θέσης τους, συγκεντρώνουν το «ενδιαφέρον» των τρομοκρατικών οργανώσεων.

«Γι' αυτό ας φροντίσουν μόνοι τους να παίρνουν τα κατάλληλα μέτρα ασφαλείας για να αντιδράσουν σε περίπτωση που δεχτούν

τρομοκρατική επίθεση. Ας αλλάξουν δρομολόγια συχνά, κάποιου δεν διευκολύνει τους τρομοκράτες, ας αλλάζουν αυτοκίνητο...

... ΚΑΙ ΝΑ ΕΧΟΥΝ ΚΑΠΟΙΑ ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΕΙΝΑΙ Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΣΑΣ

ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ
ΒΥΜΑ

3Ps
SECURITY
PRIVATE SECURITY SERVICE

ΑΧΙΛΛΕΩΣ 60 - 104 35 - ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ. 52.22.203 - 52.24.716
ΤΕΛΕΧ. 218329 - 143
FAX: 72.49.370 - 143

- Προσωπική ασφάλεια
- Φύλαξη σε 24ωρη βάση
- Περιπολίες ανδρών - οχημάτων
- Προστασία δι' ελικόπτερου
- Ειδική εκπαίδευση των οδηγών σας

γιατί εμείς ...
δεν τους ακουμπάμε

• Να που δεν μας έφταναν οι κρατικοί επαγγελματίες Μελίστηδες και έχουμε γεμίσει με εταιρείες επαγγελματιών πιστολάδων τύπου Πίνκερτον (η ιδιωτική εταιρεία ντέκετβις, που στη δεκαετία του '30 στην Αμερική καθάριζε για λογαριασμό των μεγαλοβιομηχανών επαναστάτες εργάτες, ληστές τραπεζών και διάφορους επικινδύνους για το σύστημα, λειτουργώντας ουσιαστικά ως εταιρεία δολοφόνων παράλληλης με αυτής του F.B.I και εκτελώντας αποστολές έξω από τα όρια του νόμου). Στην Ελλάδα η «Group 4»

ήταν η πρώτη. Τώρα υπάρχουν αρκετές, όπως η κομπιάζουσα «SECURITY» που χρησιμοποιεί δηλώσεις όπως αυτές του νύν Αττικάρχη, Μαρ. Λαμπρόπουλου που δίνει τις ευλογίες του κράτους στους ιδιωτικούς μπάτσους, για να δηλώσει ότι αυτή είναι ικανή να σκοτώνει όταν η αστυνομία δε μπορεί, γιατί αυτή δεν τους ακουμπάει απλώς.

Για να μην ήμαστε το «ΕΠΟΜΕΝΟ ΒΥΜΑ» μήπως πρέπει να «ΑΥΤΟΠΡΟΣΤΑΤΕΥΘΟΥΜΕ» από τους νέους μας μπάτσους; Για να μην είναι πολλή αργά.

— Η διεύθυνση των Γραφείων της Ένωσης Αναρχικών στην Θεσ/νίκη είναι: οδός Σπάρτης 41, Τ.Θ. 11251 Θεσ/νίκη 541 10

— Η διεύθυνση της Ένωσης Αναρχικών στο Αργίτιο είναι: οδός 309ου Συντάγματος 8

— Τα γραφεία της Ένωσης Αναρχικών βρίσκονται Χαριλάου Τρικούπη και Βουλγαροκτόνου 27α, 2ος όροφος και είναι ανοιχτά κάθε μέρα 6 ως 9 μ.μ.

— Προηγούμενα φύλλα της ΑΝΑΡΧΙΑΣ διατίθενται στα γραφεία της εφημερίδας στην ίδια διεύθυνση στον 2ο όροφο. Στα γραφεία της εφημερίδας διατίθενται επίσης και τα φύλλα της αναρχικής εφημερίδας ΔΟΚΙΜΗ που έχει σταματήσει την έκδοσή της.

— Η ένωση στα πλαίσια των εκδοτικών της δραστηριοτήτων κυκλοφόρησε δύο μπροσούρες:

1. ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΥΡΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ, από την διαφωνία στον εξεγερτικό αγώνα, του Πιερλεόνε Πόρκου και

2. Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ και Η ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΣΚΕΨΗΣ.

Η διάθεσή τους γίνεται από τα Γραφεία της Ένωσης και από βιβλιοπωλεία που διακινείται η «ΑΝΑΡΧΙΑ».

Εκδόσεις ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Το πρωτοσέλιδο κείμενο του προηγούμενου τεύχους για τα ΟΠΛΑ & ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ, το διεθνές δίκτυο ήταν μετάφραση από το OVERTHROW.

Εκδότης: Γιώργος Συκιώτης
Βουλγαροκτόνου 27 Α

Γαλλία

Από τα τμήματα υψηλής ασφάλειας
στα τμήματα απομόνωσης:

Ο ίδιος στόχος, Η εξόντωση.

Τα Q.H.S. (τμήματα υψηλής ασφάλειας) και Q.S.R. (τμήματα ενισχυμένων ασφαλείας) επίσημα δημιουργήθηκαν στις Γαλλικές φυλακές στα 1975, στα πλαίσια της μεταρρύθμισης που έκανε η υπουργός για τη Σωφρονιστική υπηρεσία Helene Dorlhac. Τα Q.H.S. διαφέροντας με τα Q.S.R. έπρεπε να δημιουργηθούν μέσα σε κάθε φυλακή. Επίσημα είχαν σκοπό να απομονώσουν προσωρινά τα «επικίνδυνα άτομα» προσφέροντας τους σαν ανταμοιβή ένα πιο φιλελεύθερο καθεστώς. Είναι γνωστή η πραγματικότητα σχετικά μ' αυτό το φοβερό καθεστώς και τους στέλειωτους αγώνες που έκαναν οι κρατούμενοι ενάντια σ' αυτό, που αποκαλείται «λευκό» βασανιστήριο.

Τα Q.H.S. καταργήθηκαν επίσημα από τον «σοσιαλιστή» Robert Badinter που τα αντικατέστησε με το καθεστώς των D.P.S. (κρατούμενοι ιδιαίτερα σημαντικοί) και με τα τμήματα απομόνωσης.

Η διαφορά ανάμεσα σ' όλα αυτά εντοπίζεται αυστηρά στο λεξιλόγιο. Ουσιαστικά δεν καταργήθηκαν ποτέ σε καμία φυλακή.

«Δια μέσου αυτών των ειδικών τομέων ο Badinter (και σήμερα ο Chandon) χειρούργος της δικαιοσύνης έκανε στη ποινή του Θανάτου ένα από τα πιο ραφιναρισμένα lifting. Το σώμα δεν έχει πια ενδιαφέρον, είναι η προσωπικότητα που θέλουν να εξοντώσουν, είναι η θέληση που θέλουν να σκοτώσουν.

Ενισχύοντας τις «ανθρωπιστικές» μεταρρυθμίσεις τους καταργούν τη ποινή του Θανάτου για να εφαρμόσουν βασανιστήρια πιο αποτελεσματικά και βέβαια πιο εκσυγχρονισμένα», περιγράφει ένας κρατούμενος ο οποίος στα 8 χρόνια φυλάκισης πέρασε τα 3 χρόνια στην απομόνωση. Επίσημα βέβαια η θέση στην απομόνωση δεν μπορεί να υπερβεί τους 3 μήνες. Μπορεί όμως να επαναληφθεί άλλη μια φορά. Στο τέλος αυτών των 6 μηνών υπάρχει η δυνατότητα, με εξουσιοδότηση του Υπουργείου Δικαιοσύνης να ανανεωθεί η ποινή για τρίτη φορά. Στο τέλος δε των 9 αυτών μηνών αρκεί στο διευθυντή της Φυλακής να ζητήσει τη μεταφορά του κρατούμενου σε άλλη φυλακή... όπου ξαναρχίζει ο ίδιος κύκλος...

Οι λόγοι της απομόνωσης είναι συνήθως: ο χαρακτηρισμός κρατούμενων σαν «επικινδύνων», οι επικαλούμενοι λόγοι «ασφάλειας» με στόχο να αποτραπεί η επικινδυνή ανάμειξη σε κρατούμενους που παρουσιάζουν ενδιαφέρον για τις αρχές, η ασθένεια από Α.I.D.S., και η προσπάθεια εξόντωσης ομάδων κρατούμενων είτε πολιτικών είτε του κοινού ποινικού δικαίου, με το συνδυασμό απομόνωσης και άλλων μεθόδων ψυχολογικής πίεσης.

Από το 1985 και μετά η απομόνωση βρίσκεται στο κέντρο όλων σχεδόν των αγώνων και εξεγέρσεων των φυλακισμένων. Τη ξαναβρίσκουμε σαν σημαντικό σημείο στις τελευταίες εξεγέρσεις στις φυλακές Fleury, Fresnes, και Saint-Maur. Οι εξεγέρσεις αυτές έφεραν στην επικαιρότητα δύο βασικές διεκδικήσεις των φυλακισμένων: τη κατάργηση της απομόνωσης

Τούρκος πράκτορας στην Αθήνα

ΠΡΩΤΗ 30-4-88

ΤΡΕΙΣ μέρες πριν τη δολοφονία του Αγκοπάν βρίσκονταν στην Αθήνα ο Πολ Χένσε, «άνθρωπος της Τουρκίας στη CIA» και «ειδικός σε αντιτρομοκρατικά θέματα», σύμφωνα με το Αρμένικο Λαϊκό Κίνημα που είχε καταγγείλει την εμφάνισή του στην χώρα μας.

Ο Χένσε που ήρθε μετά από πρόσκληση του Ελευθερο Πολιτικού Εργαστήριου είναι και συνεργάτης του Βίβλου «το δίκτυο του τρομο», που αναφέρεται στη δράση «τρομοκρατικών οργανώσεων» ενώ εδώ και αρκετά χρόνια συλλέγει υλικό για τη δράση του «ΑΣΑΛΑ».

Σύμφωνα με το έγγραφο που φωτοτυπία του είχε στείλει στα εφημερίδες το Αρμένικο Λαϊκό Κίνημα με αφορμή την επίσκεψή του, ο υπονοούμενος «ειδικός σε αντιτρομοκρατικά θέματα» της Τουρκίας Χαλντάκ Μπαγκαλέν είχε υποσχεθεί το 1983 στο Χένσε να τον βοηθήσει στις έρευνές του για τη δράση του «ΑΣΑΛΑ» και ειδικότερα για τις σχέσεις του με τις «εξτρεμές Ταουρουντο-υποεικονισμένες παράλληλες και τα πιθανά κρουσμήματα» στην Ελλάδα.

— Στην Πρώτη δημοσιεύτηκε το παραπάνω κείμενο μετά τη δολοφονία του Αγκοπάν Αγκοπάν. Πράγματι ο πράκτορας της ΣΙΑ, Πολ Χένσε, όπως φαίνεται κι από την πρόσκληση, που δημοσιεύουμε εδώ, ήταν στην Αθήνα και μάλιστα για να μιλήσει για ένα θέμα, όπως «Τρομοκρατία και Ναρκοτικά». Η «Αναρχία» στο προηγούμενο τεύχος είχε δημοσιεύσει κείμενο για τα «ΟΠΛΑ & ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ» των Αμερικάνικων μυστικών υπηρεσιών στις οποίες ανήκε ο προαναφερθείς, ειδικός μάλιστα για τον ΑΣΑΛΑ. Άραγε ήταν τόσο τυχαία η επίσκεψή του στην Αθήνα ή μήπως δεν ήταν παρά το πρόσωπο που θα δικαιολογούσε την εδώ παρουσία του τις παραμονές της δολοφονίας του Αρμένιου Αγκοπάν Αγκοπάν.

ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ
ΣΕΚΕΡΗ 2 - 104 74 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ. 304.300, 304.334

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Το Ελευθερο Πολιτικό Εργαστήριο (ΕΛ.Π.Ο.Ε.) σας προσκαλεί να παρακολουθήσετε τη δημόσια συζήτηση που οργανώνει στην αίθουσα του Συνεδρησίου ΕΣΤΕΡΙΑ (Σταδίου 22) τη Δευτέρα 25 Απριλίου 1988, ώρα 6.45 μ.μ. με θέμα:

«ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ - ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ»

Ομιλητής: PAUL HENZE

π. Σύμβουλος Εθν. Συμβουλίου Ασφαλείας των Η.Π.Α., ειδικός σε θέματα τρομοκρατίας

Θα επισκευθείτε συζήτηση με το κοινό.

Για το ΕΛ.Π.Ο.Ε.

ΒΑΓΓΕΛΟΣ ΣΑΛΑΟΥΤΟΣ

Πρόεδρος

ΚΑΤΙΑ ΠΙΤΣΟΥΝΗ

Γ. Γραμματέας

ΕΞΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗ

ΑΜΕΣΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

και του κανονισμού (καθεστώς) D.P.S. (κρατούμενοι ιδιαίτερως επιτηρούμενοι). Ο κανονισμός αυτός εφαρμόζεται είτε απ' το Υπουργείο Εσωτερικών εάν το έγκλημα είναι πολιτικό, είτε απ' το Υπουργείο Δικαιοσύνης εάν προβλέπεται αναταραχή στο εσωτερικό της φυλακής με την άφιξη του κρατούμενου. Τέλος η Σωφρονιστική Διεύθυνση μπορεί να τον εφαρμόσει σε κάθε κρατούμενο εάν τον κρίνει ως υπαίτιο πρόκλησης ταραχών μέσα στη φυλακή.

Ο κανονισμός D.P.S. είναι συχνά είτε το πρώτο βήμα προς την απομόνωση είτε μία από τις συνέπειες της. Βέβαια έχει τον ίδιο στόχο της ψυχολογικής εξόντωσης του κρατούμενου, όπως και η απομόνωση.

Οι εξεγέρσεις που οι δύο αυτοί τρόποι καταστολής προκαλούν είναι γνωστές και βοηθήσαν εκτός των άλλων και στη πληροφορία των ιδίων των φυλακισμένων, καθώς υπήρχε περίπτωση να είναι κανείς κρατούμενος χωρίς να γνωρίζει την ύπαρξη και τις συνθήκες της απομόνωσης. Βέβαια το πρόβλημα της πληροφόρησης σχετικά με τις συνθήκες στις φυλακές και τις διεκδικήσεις των φυλακισμένων, είναι έντονο ιδιαίτερα προς τα έξω καθώς ο τύπος και γενικά τα μέσα ενημέρωσης δεν είναι ευνοϊκά απέναντι στους αγώνες τους και δεν διακρίνουν για την ευσυνειδησία και την εντιμότητα τους. Ο αγώνας ενάντια στην απομόνωση, που οι καλές συνειδήσεις μπόρεσαν να ξεχάσουν μετά τη κατάργηση των Q.H.S. έκανε την επανεμφάνισή του θεαματικά στη περίπτωση των 4 μαχητών της Action Directe. Ο αγώνας τους πράγματι ανάγκασε το σύνολο των μέσων ενημέρωσης, πάρα πολλές προσωπικότητες και πολιτικά άτομα να πάρουν θέση.

Στο εσωτερικό άλλωστε των φυλακών, οι κρατούμενοι πολιτικοί και του κοινού ποινικού δικαίου έδωσαν με τον δικό τους τρόπο τη συνέχεια του αγώνα: Απεργίες (προσωπικές) πείνας σε αρκετές φυλακές για το θέμα της απομόνωσης, εξεγέρσεις που βρίσκονται σε εξέλιξη, αγώνες που πρόκειται να γίνουν. Όλα αυτά βέβαια δεν πρέπει να μείνουν χωρίς αντίκτυπο, χωρίς υποστήριξη στο κόσμο που είναι έξω απ' τους τοίχους. Βέβαια, τα τμήματα απομόνωσης, αποτελούν μια όψη της φυλακής καθώς η ίδια η φυλακή είναι ένα εργαλείο της τακτικής δικαιοσύνης και προϊόν του κοινωνικού πολιτικού συστήματος. Όμως θα ήταν και πάλιν να αγνοήσουμε έναν ιδιαίτερο αγώνα — αυτόν που γίνεται ενάντια στην απομόνωση μέσα στη φυλακή — ο οποίος έχει σημασία και δύναμη γιατί επιτίθεται σε ένα ιδιαίτερα ευαίσθητο και ζωτικό σημείο της φυλακής: την εξόντωση όλων επαναστατών.

Έρευνες και συλλήψεις στη Γερμανία

Το ιστορικό των γεγονότων

Στις 18.12.87 η ομοσπονδιακή εκληματολογική υπηρεσία (BKA) έκανε έρευνες σε 33 σπίτια, στο γενετικό αρχείο της Έσσης (όπου μαζεύονται στοιχεία κατά της γενετικής τεχνολογίας) στην σύνταξη της εφημερίδας TAZ Μπόχουμ, σε ένα ιατρείο και σε διάφορους χώρους. Συλλαμβάνονται στο Αμβούργο η 36χρονη, στοιχειοθέτρια και στην Κολωνία η Ingrid Strobl, 35 χρονών δημοσιογράφος, που από τότε βρίσκονται στην απομόνωση και άλλα 20 άτομα προσωρινά.

Από τότε καταζητούνται 3 γυναίκες και ένας άντρας. Σε όλους καταλογίζουν υποστήριξη ή και συμμετοχή στην Rote Zora ή και στους επαναστατικούς πυρήνες (Revolutionäre Zellen) και δίδονται με τον νόμο 129α «για τρομοκρατία».

Η Ulla συμμετέχει από χρόνια σε ομάδες κατά της γενετικής τεχνολογίας και της πολιτικής των προσφύγων και περισσότερο ασχολείται με την καταπίεση των γυναικών στον ονομαζόμενο «τρίτο κόσμο».

Η Ingrid είναι δημοσιογράφος και γνωστή σαν μια από τις σημαντικότερες θεωρητικές του γυναικείου κινήματος. Άρθρα της για την εκμετάλλευση των γυναικών και την αντίδρασή τους σε όλο τον κόσμο, έχουν δημοσιευτεί σε πολλά περιοδικά και εφημερίδες, έχουν διαβαστεί από το ραδιόφωνο αλλά κυρίως έχουν δημοσιευτεί στο γυναικείο περιοδικό Έμμα, όπου για 10 χρόνια ήταν μέλος της συντακτικής επιτροπής.

Η σύλληψη της Ulla δικαιολογείται από την ομοσπονδιακή εισαγγελία με τον εξής τερατώδες τρόπο «... έλαβε μέρος σε δύο συναντήσεις στο πίσω δωμάτιο ενός εστιατορίου, χωρίς να αναφέρει στην τηλεφωνική συνδιάλεξη κατά την οποία κανονίστηκε ο τόπος συνάντησης, το ακριβές αντικείμενο αυτής της συνάντησης. Κατά την διάρκεια αυτής της συνάντησης συζητήθηκαν θέματα που θα μπορούσαν να αποτελέσουν στόχους βομβιστικών ενεργειών».

Για την Ingrid υποστηρίζουν ότι αγόρασε ένα ξυπνητήρι που χρησιμοποιήθηκε σε ένα δυναμικό χτύπημα των επαναστατικών πυρήνων κατά της Lufthansa στις 28.10.86 στην Κολωνία. (Η Lufthansa χτυπήθηκε για τον ρόλο που παίζει στις απελάσεις των προσφύγων και στην μεταφορά τουριστών στα πορνεία του «τρίτου κόσμου»).

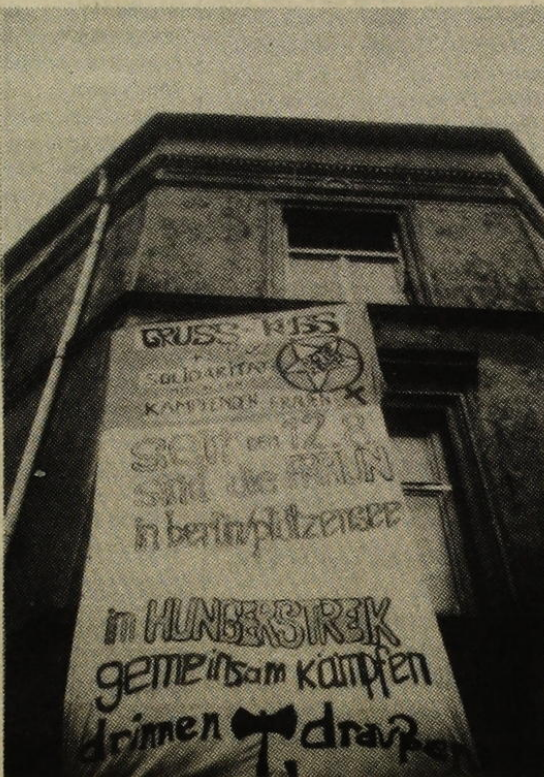
Και στις δύο γυναίκες η ομοσπ. εισαγγελία χρησιμοποιεί τέλος σαν ενοχοποιητικό στοιχείο του γεγονότος

ότι για χρόνια και οι δύο γυναίκες μιλούσαν δημόσια για «τέτοια» θέματα (που θα μπορούσαν δηλ. να γίνουν στόχοι βομβιστικής ενέργειας), ότι είχαν στενές φιλικές σχέσεις με ορισμένες άλλες γυναίκες και ότι μαζί με αυτές πηγαίνουν συχνά σε πορείες.

Σενάρια που δεν θα ταίριαζαν ούτε σε φτηνή φαρσοκωμωδία και κάτω από άλλες συνθήκες θα μπορούσαμε να απολαύσουμε την αυτογελοιοποίηση του δικαστικού μηχανισμού του κράτους.

Του ιδίου επιπέδου είναι και η αιτιολογία της αναζήτησης των 4 άλλων ατόμων.

Ανεξάρτητα από αυτήν την επιχείρηση του BKA — όσο ανεξάρτητα μπορεί να είναι τέτοια γεγονότα συλληφθέντων στο ίδιο βράδυ στις 18.12. ο Erik P. και η Andreas, στο Ντίσελντορφ. Τους κατηγορούν για συμμετοχή στην RAF και στο δυναμικό χτύπημα κατά της επιχείρησης Dornier. Από τότε βρίσκονται και οι δύο στην απομόνωση.

Το BKA εν δράσει

Ενας ορισμένος τύπος ρολογιού χρησιμοποιούταν συχνότερα μέχρι τώρα. Όταν κάποια στιγμή, η εταιρεία που κατασκεύαζε αυτόν τον τύπο ρολογιού αποφάσισε να κλείσει, επενέβη το BKA. Αγόρασε όλο το στοκ, γύρω στις 20.000 ξυπνητήρια και μετά από αρίθμηση, μαρκάρισμα σε σημείο που δεν φαινόταν ανέλαβε τη διακίνησή τους.

Στους χώρους πώλησης, εγκατέστησε βιντεοκάμερες και ή μαθήτευσε τους εκεί υπαλλήλους ή έβαλε δικούς της ανθρώπους σαν πωλητές. Μ' αυτόν τον τρόπο κινηματογραφήθηκε η Ingrid ν' αγοράζει αυτόν τον τύπο ξυπνητηριού το φθινόπωρο του '86. Δεν την αναγνώρισαν αμέσως παρά μόνο κάποιους μήνες αργότερα. Ένας απ' τους μπάτσους που είχαν αναλάβει αυτή την υπόθεση παρακολούθησε μια εκπομπή αφέρισμα, στην τηλεόραση για τα 10 χρόνια του περιοδικού Έμμα και παρακολούθησε εκεί την Ingrid σαν ένα από τα πολλά άτομα που έχουν αγοράσει αυτό το ξυπνητήρι. Από τότε άρχισαν να την παρακολουθούν, μυστικά (με τρόπους δηλ. που είναι πολύ δύσκολο να καταλάβεις) όλο το εικοσιτετράωρο. Για τα γεγονότα αυτά ειδοποιήθηκε η Ingrid από τη φίλη ενός μπάτσου. Η παρακολούθηση τόσο της Ingrid όσο και όλων των ατόμων που είχαν κάποια επαφή, δεν απέδωσε τίποτα κι έτσι 11 μήνες μετά κι ενώ η Rote Zora συνεχίζει να δρα με δυναμικά χτυπήματα, συλλαμβάνονται οι δύο γυναίκες κάτω απ' την πίεση των καταστάσεων και την ανάγκη για το BKA να δείξει κάποιες επιτυχίες.

Το Φεβρουάριο του '86 τηλεφώνησε στα γραφεία του περιοδικού Έμμα μια γυναίκα και ειδοποίησε την Ingrid για την παρακολούθησή της. Αργότερα ανακαλύφθηκε αυτή η γυναίκα — φίλη μπάτσου — από την αστυνομία και κρατήθηκε πάνω από δύο μέρες για ανάκριση στην Ασφάλεια. Άλλη μια ευκαιρία για τους μπάτσους, να δώσουν ένα παράδειγμα για το τι περιμένει όσους δε συμμετέχουν στο γενικό χαφιεδισμό.

Στο στόχαστρο το γυναικείο κίνημα

Στόχος του BKA σε αυτήν την επιχείρηση, είναι γυναίκες και γυναικείες ομάδες που ασχολούνται με την τεχνολογία γενετικής και αναπαραγωγής, γενικά με την γυναικεία καταπίεση και ομάδες που ασχολούνται με πρόσφυγες.

Στις έρευνες που έγιναν κατασχέθηκαν επιστημονικά άρθρα, καρτ-ποστάλ, μπροσούρες γύρω από αυτά τα θέματα, λίστες διευθύνσεων από σεμινάρια, προσωπικές αντζέντες με διευθύνσεις και τηλέφωνα. Με αυτόν τον τρόπο μαζεύουν τα στοιχεία που χρειάζονται για να καταστρέψουν επαφές και δομές συνεργασίας μεταξύ ομάδων και ατόμων τόσο σε τοπικό επίπεδο όσο και σε πανομοιότυπο.

Και όπως χαρακτηριστικά διατυπώνεται σε μια δήλωση γυναικών στον τύπο, για τα τελευταία αυτά γεγονότα «σκοπός των διαφόρων ερευνών είναι να φοβίσουν, να κλείσουν στόματα και να ποινικοποιήσουν όσες κι όσους αντιδρούν μετατρέποντας τελικά τις συζητήσεις μεταξύ ομάδων από διάφορες πόλεις της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας (Ο.Δ.Ρ.), σε ένα παράνομο δίκτυο».

Για την ιστορία του § 129α «συμμετοχή ή και υποστήριξη σε τρομοκρατική ομάδα».

Σε πρώτη φάση αυτός ο νόμος δημιουργήθηκε για να ποινικοποιήσει τις επαφές με τους κρατούμενους της R.A.F. Αρκεί λοιπόν να γράφεις γράμματα στους κρατούμενους και να συζητάς για θέματα που έχουν γίνει ταμπού όπως π.χ. ο ένοπλος αγώνας, ώστε να σου καταλογίσουν «υποστήριξη τρομοκρατικής ομάδας». Αργότερα, όταν ο αγώνας κατά των πυρηνικών πήρε μεγάλες διαστάσεις και το σαμποτάζ έγινε απο-
συν. σελ. 7

ΔΗΛΩΣΗ ΤΗΣ INGRID STUDOL

Προσωρινή εκτίμηση των συλλήψεων του Δεκεμβρίου και του κύματος ερευνών σε διάφορους χώρους.

Με τον πλατύ αγώνα κατά της γενετικής τεχνολογίας και της πολιτικής που ακολουθεί το κράτος κατά των προσφύγων χτυπιούνται τα ενδιαφέροντα της εξουσίας στον Ιμπεριαλισμό. Έτσι εξηγείται ο υστερικός τρόπος του κράτους κατά των ανθρώπων που διεξάγουν αυτόν τον αγώνα, ανεξάρτητα από την μορφή δράσης που χρησιμοποιούν. Και είναι λογικό ο κύριος στόχος να είναι οι γυναίκες.

Στο σχέδιο της ολικής και ανήλεους εκμετάλλευσης της γης (του κόσμου) προς όφελος της μητρόπολης οι γυναίκες παίζουν ένα πολύ σημαντικό ρόλο και είναι οι γυναίκες που ξεκίνησαν παράλληλα (συγχρόνως) σε αυτόν τον κόσμο τον αγώνα κατά των καταπιεστών τους. Το κεφάλαιο σήμερα δεν περιορίζεται μόνο στα κέρδη από την φτηνή ως απλήρωτη εργασία που έγινε κάτω από καπιταλιστικές και πατριαρχικές συνθήκες και στην παράλληλη παράδοση του σώματός τους στην ιδιωτική εκμετάλλευση από ορισμένους άντρες (από την οποία έμμεσα επίσης κερδοσκοπεί). Οι γυναίκες σήμερα υπόκεινται και άμεσα, σαν σώμα στο κεφάλαιο. Σαν σεξουαλικό «cash crop», σαν φτηνό προϊόν εμπορίου της διεθνούς αγοράς παραγωγής, σαν προϊόν «σύζυγος από κατάλογο», σαν αντικείμενο της επεκτεινόμενης και κερδοφόρας αγοράς της πορνογραφίας, σαν πρώτη ύλη για την βιομηχανία γενετικής και αναπαραγωγής. Η βιομηχανία αυτή, η οποία από τους ειδικούς χαρακτηρίζεται σαν ο κλάδος του μέλλοντος είναι δύο πράγματα συγχρόνως: μέσο και σκοπός του κεφαλαίου.

Με την επανάσταση που φέρνει στην τεχνολογία τροφίμων (π.χ. το υβρικό σιτάρι, φυτό το οποίο είναι άπρωτο σε λήσασμα και υλικά καταπολέμησης παρασίτων) δίνει τις δυνατότητες για τον παρσέρο διαχωρισμό σύμφωνα με τα συμφέροντα της μητρόπολης. Εδώ περιοχές όπου υπάρχουν φυτικές και οι άνθρωποι εκμεταλλεύονται σαν ζώα εργασίας. Εκεί πε-

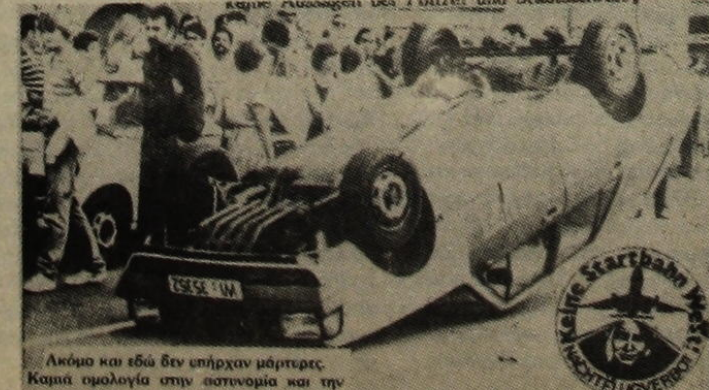
ριοχές από τις οποίες οι άνθρωποι δίδονται και μετατρέπονται σε πρόσφυγες.

Είναι η γενετική τεχνολογία, ο κερδοφόρος τομέας του μέλλοντος, ο οποίος υπόκειται στην γενετική, φαρμακευτική βιολογική και γενικά χημική βιομηχανία κέρδη, από τα οποία ένα μέρος ήδη τώρα αποδίδει.

Παράλληλα οι δυνάμεις ολικής καταπίεσης και σκλαβιάς — μέχρι εξόντωσης των ανθρώπων — με την υπαγόρευση των μητροπόλεων δημιουργήσαν τα κύματα προσφύγων που μετακινούνται ανάλογα με τα συμφέροντα αυτού του ολοκληρωτισμού, χρησιμοποιούνται σε ορισμένες συνθήκες «παράνομες» εργασίες, ή στρατεύονται για κεφάλαιο επένδυσης, πάντα στα πλαίσια της διεθνούς κατανομής εργασίας.

Όταν κάποιο δικαίωμα να μετακινούνται ανήλθε και αν είναι δυνατόν να βρουν μόνοι την τύχη τους στη «καρδιά του θηρίου», τότε δημιουργείται εναντίον αυτού του «τολμήματος» μια απάνθρωπη πολιτική.

Οι γυναίκες παίζουν σε αυτόν τον νέο δομημένο κόσμο ένα εντελώς καινούργιο ρόλο. Τους παίρνουν τις απλές δυνατότητες που είχαν για την επιβίωση της οικογένειας και «ελευθερώνονται» ή σαν φτηνό δυναμικό εργασίας στις φυτείες και στις διεθνείς βιομηχανίες, ή σαν σκλάβες σε ιδιωτικά νοικοκυριά, οι λεγόμενες «οικιακοί βοηθοί», ή σαν πόρνες, ή σαν «άχρηστα σώματα», που είναι καταδικασμένα να πεθάνουν απ' την πείνα. Παράλληλα εμπορεύονται το προϊόν σώμα στην διεθνή αγορά, πουλιούνται σαν προϊόν σώμα στην διεθνή αγορά, πουλιούνται σαν προϊόν σώμα στα πορνεία και στην βιομηχανία πορνογραφίας ή καπηλεύονται σαν προϊόν σώμα και τσάμπα εργασία

σε ιδιωτικούς συλλόγους στις μητροπόλεις. Οι γυναίκες χρησιμοποιούνται συγχρόνως για την προληπτική καταπολέμηση αντιδράσεων σε κάθε εργασία στην φυτεία, όσο μειωμένος και εκμεταλεωμένος και αν είναι, αναλογεί η «δικιά του» προσωπική σκλάβια, την οποία μπορεί να περιφρονήσει, να πατήσει, να βασανίσει μέχρι και να σκοτώσει. Με αυτόν τον τρόπο συγκρατείται και δεν ξεσπάει την οργή του προς τους καταπιεστές του.

Για την ολική εξουσία του κόσμου και τμήματος του πληθυσμού απαιτείται όμως και η εξουσία της αναπαραγωγής του ανθρώπου, και συγκεκριμένα των γυναικών. Με αυτό το εμπόδιο ασχολείται λοιπόν η βιομηχανία και η «επιστήμη της» και γιαυτό χρειάζονται τα σώματα των γυναικών σαν πρώτη ύλη, σαν πειραματόζωα. Χρειάζονται επίσης την συγκατάθεση ενός μέρους των γυναικών στις μητροπόλεις, οι οποίες γίνονται καταναλώτριες του περιττού προϊόντος της τεχνικής γονιμοποίησης.

Σίγουρα όλα αυτά τα στοιχεία και η σχέση μεταξύ τους να δουλεύουν πιο πολύ. Όμως έστω και σε αυτή την μορφή δείχνουν ότι οι εξουσιαστές είναι αναγκασμένοι να αντιδράσουν έντονα, όταν δύο από τους πιο σημαντικούς χώρους τους η τεχνολογία γενετικής και η πολιτική κατά των προσφύγων βρουν μαζική αντίδραση. Θέλουν να φοβίσουν όλους όσους συμμετέχουν σε αυτήν την αντίδραση, να απομονώσουν και να ποινικοποιήσουν τους πιο ριζοσπαστικούς. Έτσι είναι λογικό ότι πρέπει να βρεθούν δρόμοι και αν δεν βρεθούν τότε σοφίζονται κάποιους.

Ingrid Strobl
Φυλακές Neudeck

ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ULLA

Ακούω ότι θέλετε να μάθετε τι γίνονται.

Σπάνια ως τώρα ένιωθα τόσο λίγη μοναξιά, και τόσο συντροφικότητα με εσάς όπως τώρα. Δεν ξέρω πως θα ταν χωρίς εσάς, πάντως τώρα μπορώ να πω ότι είμαι καλά, (ανάλογα βέβαια με τις συνθήκες).

Μαθαίνω πολλά. Με τα γράμματα έχω γεμίσει ένα ντοσιέ, κάθε τόσο έρχεται κόσμος έξω από την φυλακή, φωνάζουν και τραγουδούν. Στην (εφημερίδα) TAZZ βρήκα χαιρετισμούς, αναγγελίες εκδηλώσεων και πορείων (όμως λίγες συγκεκριμένες πληροφορίες). Αναγνώστριες γράφουν γράμματα, ποιήματα. Όλα αυτά μαζί με δυναμώνουν προσωπικά και πολιτικά. Διηγείσαι από την καθημερινή ζωή και το γεγονός ότι έξω ο αγώνας μας συνεχίζεται, μου δίνει δύναμη και θάρρος.

Το σύνθημα «Η αλληλεγγύη είναι ένα όπλο» δεν έχει μόνο την έννοια της προπαγάνδας αλλά σημαίνει ζωή — την δικιά μας ζωή — και μέσα στην φυλακή.

Παράλληλα η πραγματικότητα της απομόνωσης 23 ώρες την μέρα σε 26,22 cm² (έτσι γράφει έξω από την πόρτα του κελιού). Έξοδος από το κελί μόνο για επισκέψεις, για ντους (μόνη) και για την μία ώρα βόλτα στην αυλή (μόνη).

Έχουν εντολή να εμποδίζουν κάθε επαφή με τις άλλες κρατούμενες, οι οποίες έτσι και αλλιώς είναι πολύ μικρές. Αν στον διάδρομο όπου με οδηγούν κάπου ή κατά την διάρκεια της βόλτας μπροστά από το κτίριο, κάποια κρατούμενη είναι στο παράθυρο, τότε απειλούν με πρόωρη διακοπή της, όπως την ονομαζουν, ελεύθερης ώρας και πειθαρχικές τιμωρίες όπως π.χ. η απαγόρευση της βόλτας στην αυλή για ένα διάστημα. Και όλα αυτά ανεξάρτητα από το περιεχόμενο της συνδιάλεξης, αν είπαμε δηλ. μια καλημέρα «πώς σε λένε», «Άκουσες για την χτεσινή πορεία». «Ποιό βιβλίο διαβάζεις αυτόν τον καιρό» ή «Αυτό θέλουν να καταφέρουν να σκύψουμε το κεφάλι». Ακόμα και τέτοιες μικρές συνδιάλε-

ξεις που σε καμιά περίπτωση δεν είναι συζήτηση έχουν για μας μεγάλη σημασία. Η παραβίαση της καθορισμένης σιωπής, ή χρησιμοποίηση της ομιλίας.

Αυτόν τον καιρό η βόλτα δεν γίνεται μπροστά στο κτίριο (όπου τέλος πάντων υπάρχει λίγο πράσινο γρασίδι ανάμεσα στις πλάκες, η δυνατότητα να τρέξιμο και τα παράθυρα των άλλων κελιών), αλλά κάπου πιο πέρα σε ένα μικρό κομμάτι δρόμου μεταξύ δύο πυλών, από την μια μεριά ένας πέντε μέτρα ψηλός τείχος, και από την άλλη ο τείχος των αντρικών φυλακών.

Ένα μέρος που σχεδόν ποτέ δεν φτάνει ο ήλιος και είναι γεμάτο με τα σκουπίδια που πετάν οι τύποι από πάνω και τα σκατά των περιστερών. Η αλλαγή αυτή έγινε για να αποτραπεί κάθε δυνατότητα επαφής με κρατούμενες του νόμου 129α σαν την περίπτωση της Barbara Ernst.

Με διάφορους τρόπους προσπαθούν να αποκόψουν κάθε συνηθισμένη και αναγκαία επαφή με άλλα άτομα. Οι επισκέψεις παρακολουθούνται και γίνονται μέσω ενός διαχωριστικού τζαμιού.

Οι επισκέψεις των δικηγόρων γίνονται επίσης με διαχωριστικό τζάμι, το ταχυδρομείο καθυστέρει επίτηδες (πάνω από 14 μέρες), τα γράμματα ελέγχονται (και αυτά των δικηγόρων), υπάρχουν συστηματικά αποφάσεις για κατακράτηση της αλληλογραφίας (ηχ αποκόμματα εφημερίδων και ενημερωτικά φυλλάδια), χωρίς πρόβλημα

σχίζουν ορισμένα φύλλα από μια μπροσούρα. Αυτόν τον καιρό δεν φτάνει σε μένα καμιά φωτοτυπία (ανεξάρτητα από το περιεχόμενο της ούτε και τα λόγια τραγουδιών). Έτσι είναι αδύνατον να δουλέψω μακροπρόθεσμα σε ένα θέμα για που δεν μπορώ να βρω όλες τις πληροφορίες σε βιβλία από τα οποία μπορώ να έχω μέχρι είκοσι στο κελί.

Είναι τόσο στενά τα όρια και κάθε τόσο φτάνεις σε ένα καινούργιο. Ένας καθημερινός αγώνας και συγχρόνως η ανάγκη να μάθω να ζω με αυτά. Πρέπει π.χ. να δεχτείς ότι δεν μπορείς να πάρεις τίποτα χωρίς γραπτή αίτηση, και αυτήν την αίτηση να την γράφεις και να επιμένεις για το θέμα, μπορεί κάθε φυλακισμένη/νος να γράψει ολόκληρες ιστορίες. Και μαζί με όλα αυτά η απαγόρευση να φοράω τα δικά μου ρούχα.

Τι άλλο; Λοιπόν χιλιάδες μικροπράγματα που καθορίζουν την ζωή στην φυλακή. Είναι αυτά που — καμιά φορά — χωρίς να το καταλάβω μαζεύονται και γίνονται βουνό. Ειδικά τότε, όταν νομίζω ότι πατάω σχετικά καλά στα πόδια μου.

Και καμιά φορά έρχονται κάποια δάκρυα στα μάτια — το γεγονός ότι βρίσκομαι παραδομένη στα χέρια τους — θυμός, αλλά ποτέ η αποθάρρυνση.

Γλυκά χαιρετίσματα σε όλους και να μείνεται σταθεροί στις θέσεις μας.

Ulla
φυλακές Αμβούργου

Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΜΑΡΑΓΚΑΚΗ

ΕΠΑΝΑΤΟΠΟΘΕΤΕΙ

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ

ΣΤΡΑΤΟΥ

Ο αγώνας του όπως και των άλλων αντιρρησιών συνείδησης ξαναβάζει το ζήτημα του στρατού ή μάλλον της στάσης του ατόμου, που αμφισβητεί την στρατιωτική θητεία.

Τονίζουμε ότι στην παρούσα φάση αυτό το ζήτημα παίρνει χαρακτήρα αιχμής προς την κατεύθυνση της νέας φύσης και των αναγκών του ελληνικού στρατού, τα πλαίσια των καινούργιων κοινωνικών ανακατατάξεων.

Σήμερα τίθεται έντονα το πρόβλημα της στάσης συγκεκριμένα του κάθε σκεπτόμενου ανθρώπου απέναντι στο στρατό.

Μην ξεχνώντας ότι:

— Ο στρατός είναι ένας θεσμός δημιουργημένος από το κράτος, που σκοπό έχει τη βίαιη διατήρηση της εξουσίας,

— Ως θεσμός της κρατικής και ταξικής κοινωνίας δε μπορεί παρα να αναπαράγει τα πρότυπα και τις δομές που η εξουσία θέλει να επιβάλλει, συμμετέχουμε στον διάλογο γύρω από τη στάση απέναντι στο στρατό.

Νομίζουμε ότι οι κοινωνικές κατηγορίες που θέτουν σε αμφισβήτηση (ανεξαρτήτως από το βαθμό συνειδητοποίησής τους) το στρατιωτικό θεσμό έχουν δώσει λύση κρατώντας συγκεκριμένη στάση απέναντί του.

Η πιο κοινωνική απάντηση — κυριολεκτικά κρίνοντας από τα υψηλά ποσοστά που τα τελευταία χρόνια όλο και μεγαλώνουν, έχει δοθεί, όχι από αυτούς που έχουν κάποιους ιδεολογικούς αφετηρίες ενάντια στο στρατό, αλλά από αυτούς που δεν πηγαίνουν επειδή «δεν τον γουστάρουν». Και βέβαια, για να μην δημιουργούνται παρεξηγήσεις, η στάση αυτή εμπεριέχει γνώση της άχρηστης στρατιωτικής θητείας, του χασίματος χρόνου ζωής κλπ.

Έτσι το «τρελόχαρτο» δεν είναι η ψεύτικη και υποκριτική επιλογή, γιατί στηρίχτηκε με τα βασανισμένα κορμιά νέων, με κρατήσεις στα ψυχιατρεία, καί τέλος στις αυτοκτονίες που συγκλόνισαν και συγκλονίζουν τον Ελληνικό στρατό.

Μέσα από τη στάση αυτή που αυθόρμητα αμφισβητούσε τη στρατιωτική θητεία δημιουργήθηκε μια κατάσταση που λειτουργούσε σαν έμπρακτη κοινωνική αντίσταση με κοινωνικές σχέσεις αλληλεγγύης και μετά-

δοσης εμπειριών στις οποίες συμμετείχαν χιλιάδες άτομα. Η έκταση αυτού του ιδιότυπου κοινωνικού «κινήματος» δημιούργησε την ανάγκη στους στρατοκράτες να πάρουν μέτρα ώστε να το εμποδίσουν. Κύριος στόχος του νέου, στρατολογικού νομοσχεδίου, όπως και οι αφαιρέσεις διπλωμάτων οδήγησης, είναι ακριβώς τα «τρελόχαρτα».

Πρόσφατα, βέβαια αναπτύχθηκαν και άλλες προτάσεις για διαφορετικές στάσεις απέναντι στο στρατό, όπως η επιλογή της κοινωνικής θητείας, η ολική άρνηση στράτευσης, η ανυποταξία κύρια με τη φυγή στο εξωτερικό, η λιποταξία κλπ.

Όλες οι προτάσεις είναι θετικές στο βαθμό που στοχεύουν στην αποχή από τη στρατιωτική θητεία.

Όμως, πολλές προτάσεις αν δεν έχουν υιοθετηθεί ακόμη από το κράτος αυτό οφείλονται κατά πολύ στην ιδιόμορφη φύση και το χαρακτήρα του ελληνικού στρατού που βασική του αιτιολογία έχει πρόσφατα τον εχθρό — Τούρκο, μετά τον εχθρό — Βούλγαρο — κομμουνιστή.

Ωστόσο όμως προτάσεις γύρω από την εναλλακτική — ιδιαίτερα — θητεία μπορούν και εδώ στην Ελλάδα να θεσμοθετηθούν όπως συμβαίνει στην Ευρώπη, και ήδη φαίνεται να δρομολογούνται όπως διαφάνηκε με τις δηλώσεις του Γ. Παπανδρέου και του υφυπουργού Άμυνας Γιώτα κάτω από τις πιεστικές καταστάσεις που δημιουργήθηκαν, με αφορμή την 70ήμερη απεργία πείνας του Μαραγκάκη και του επίσης φυλακισμένου

Θανάση Μακρή, από τους Ευρωπαίους σοσιαλιστές, τους Πράσινους κ.α.

Για μας το θέμα δεν είναι ο προβληματικός στρατός αλλά ο στρατός ως θεσμός. Με αυτή την έννοια οποιαδήποτε συμμετοχή μας γύρω από το πρόβλημα στρατιωτική θητεία έχει την έννοια της σταθερής επιλογής μας: **ΚΙΝΗΜΑ ΜΑΖΙΚΟ ΠΑΝΤΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟ.**

Ταυτόχρονα, όμως, θα συμπαρασταθούμε σε κάθε άτομο που αγωνίζεται με όποια επιλογή και καταδικάζεται από τους βάρβαρους στρατιωτικούς μηχανισμούς.

Θα πρέπει να ξεπεραστούν οι ακριβείς επιλογές γύρω από τις στάσεις απέναντι στη θητεία για να δημιουργηθεί ένα κίνημα αντίστασης από όλους με άξονες:

— Συμπαραστάση σε κάθε αντιστεκόμενο στη στρατιωτική θητεία.

— Να μην περάσει το στρατολογικό νομοσχέδιο.

Μιχ. Μαραγκάκης: 70 μέρες απεργία πείνας

Κατά τη διάρκεια της απεργίας πείνας πολλά πράγματα είχαν γίνει στο εξωτερικό και ειδικά στο Ευρωπαϊκό κοινοβούλιο. Όμως στην Ελλάδα εκτός από επαφές με παράγοντες της πολιτικής μόνο τον τελευταίο καιρό άρχισε κάποια αντίδραση με μικροδιαδηλώσεις.

Στις 24/3/88 η αστυνομία κυκλώνει τα Πρωτόλαια και απαγορεύει οποιαδήποτε συγκέντρωση — πορεία στην Αθήνα εμποδίζοντας έτσι την προγραμματισμένη από την Επιτροπή για τους αντιρρησίες, την ΕΚΟΝ-Ρήγας Φεραίος, την ΟΣΕ (οργάνωση σοσιαλιστική επανάσταση) και την Αντιμilitarιστική Δράση, συγκέντρωση συμπαραστάσης στο Μαραγκάκη, στην 30ή μέρα απεργία πείνας τους.

Ακολουθούν ολιγόριθμες συγκεντρώσεις συμπαραστάσης και στις 22 Απρίλη διοργανώνεται συναυλία — αλληλεγγύης στα Πρωτόλαια όπου παρευρίσκονται πάνω από 1000 άτομα, ενώ γίνεται και πορεία από 300 περίπου στη Βουλή.

Η χειρότερη της υγείας του Μαραγκάκη δημιουργεί πιο πλατιά κινητοποίηση, ενώ η σύλληψη και η απεργία πείνας του Θαν. Μακρή, του δεύτερου αντιρρησία που βρίσκεται φυλακισμένος στη Θεσ/νίκη και μέλους της ΕΦΕΕ, βάσει το ζήτημα στους φοιτητικούς συλλόγους.

Στις 31 Απρίλη ενώ ήδη η κατάσταση του Μιχ. Μαραγκάκη είναι κρίσιμη η κυβέρνηση μέσω του Γ. Παπανδρέου δίνει υποσχέσεις ζητώντας τη διακοπή της απεργίας πείνας αφού δέχεται και πιέσεις από τους σοσιαλιστές ευρωβουλευτές, Φίλλανδους βουλευτές και τους Πράσινους.

Γίνεται κάλεσμα και εκατοντάδες άτομα βρίσκονται στο Πολυτεχνείο, όπου γίνεται πρόταση για κατάληψη του 401, όπου νοσηλεύεται ο Μ. Μαραγκάκης.

40 άτομα πραγματοποιούν την πρόταση, στο 401, και αποχωρούν μετά την περικύκλωσή τους από στρατιώτες και πεζοναύτες, αφού βέβαια βάζουν όρο να δουν τον Μ.Μ. δύο-τρεις απ' αυτούς και να αποχωρήσουν οι εισβολείς.

Πράγματι γίνονται δεκτά τα αιτήματά τους και φεύγουν με το

πανώ, που ζητάει την απελευθέρωση του Μ.Μ., φωνάζοντας συνθήματα.

Το γεγονός μεταδίδουν οι ραδιοφωνικοί σταθμοί και γίνεται κάλεσμα για τις 12 τα μεσάνυχτα στο Πολυτεχνείο.

Μπαίνει πρόταση να μείνει ανοιχτό το Πολυτεχνείο και να γίνει συγκέντρωση στη Πρωτομαγιά για το ζήτημα στις 9 το πρωί, που πραγματοποιείται. Τεράστια πανώ φτιάχνονται και αναρτώνται ο' όλο το μήκος του Πολυτεχνείου από την Πατησίων.

Το πρωί γίνεται παρέμβαση στη συγκέντρωση των εργαζομένων στο Σύνταγμα από 100 περίπου άτομα και στα Πρωτόλαια. Ακολουθεί πορεία στο Πολυτεχνείο, που συνεχίζει να μένει ανοιχτό μέχρι τις 7 το απόγευμα και δίνεται συνέντευξη τύπου πραγματοποιείται συνέλευση που αποφασίζει συγκέντρωση για την απελευθέρωση του Μαρ. στις 5 Μάη. Εντωμεταξύ μετά τις υποσχέσεις και την προφορική δέσμευση του υφυπουργού Άμυνας Γιώτα και του Γ. Παπανδρέου ο Μιχ. Μαραγκάκης το μεσημέρι λύνει την απεργία πείνας, δηλώνοντας τις επιφυλάξεις του για τις υποσχέσεις και αρνείται να κάνει αίτηση αποφυλάκισης αφήνοντας το θέμα της αποφυλάκισης στη πρωτοβουλία του υπουργείου.

3 Μάη

— Στην Καβάλα με κείμενό του που έστειλε στις εφημερίδες ο Σ. Μπίκας αρνείται να υπηρετήσει στον στρατό ή σ' οποιοδήποτε άλλη εναλλακτική υπηρεσία.

— Στην Αθήνα οι αδελφοί Γιάννης και Θόδωρος Μεριζιώτης σε διέλιδο κείμενό τους, στις 7/3/88 που υπογράφουν ως «αντιμilitarιστές προλετάριοι» αφού αναλύουν την άποψή τους για την καπιταλιστική — μιλιταριστική κοινωνία, για τους πυρηνικούς και στρατιωτικούς εξοπλισμούς και για τις «περιφερειακές διενέξεις» — πολέμους γράφουν μεταξύ άλλων:

...«Εμείς δεν μπορούμε να μιλάμε για ειρήνη, χωρίς να θέτουμε σε αμφισβήτηση έναν από τους κυριότερους θεσμούς της καπιταλιστικής κοινωνίας, τον στρατό και τον μιλιταρισμό σαν άποψη, γιατί για μας, το θέμα της ειρήνης πέρα από συσχετισμούς και μεταβλητές, είναι ένα θέμα που εντάσσεται μέσα στις ταξικές διεργασίες.

Σαν προλετάριοι αναρχικοί, είμαστε πολίτες αυτής της χώρας αλλά και πολίτες του κόσμου και κατά επέκταση πολίτες του σύμπαντος και όχι υπήκοοι της σημερινής τάξης πραγμάτων.

Για τους παραπάνω λόγους και για αυτούς που θα αναφέρουμε συνοπτικά παρακάτω εμείς οι Μεριζιώτης Θόδωρος και Γιάννης ΑΡ. ΝΟΥΜΑΣΤΕ να υπηρετήσουμε στον στρατό και σε οποιοδήποτε μηχανισμό που προωθεί τον μιλιταρισμό. Αυτή μας η άρνηση είναι μια συνειδητή πράξη που πηγάζει μέσα από τις φιλοσοφικές μας πεποιθήσεις για την κοινωνία και την ατομική μας υπόσταση σαν φυσικά πρόσωπα μέσα σε αυτήν και δεν είναι μια άρνηση της κοινωνίας, αλλά ενός θεσμού που επιβλήθηκε σ' αυτήν από την κυρίαρχη τάξη. Γιατί ο στρατός είναι ο σημαντικότερος κρατικός θεσμός για την διατήρηση και διεύρυνση της ταξικής κοινωνίας και της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο. Είναι θεσμοθετημένος και δομημένος πάνω στις αξίες της αστικής τάξης. Είναι μηχανισμός που στο εσωτερικό του προωθεί τις αξίες της αστικής τάξης στις πιο ακραίες της μορφές. Ο αυταρχισμός, ο σεξισμός, η έντονη ιεραρχία, η ομοιομορφία της ανθρώπινης συμπεριφοράς και γούστου, η διαδικασία μαζικοποίησης των φαντάρων, η τυφλή υπακοή προς τους ανωτέρους, το ομαδικό, όσο και το ατομικό καθήκον, το ρουσφέτι, το γλύψιμο, τα σκάνδαλα και οι κομπίνες από τις προμήθειες, ο καριερισμός και τόσα άλλα είναι χαρακτηριστικά γνωρίσματα του στρατού, αλλά κατ' επέκταση και της σημερινής «κοινωνίας». Είναι όργανο στήριξης και επιβολής του

ιμπεριαλισμού, π.χ. βλέπε από την επέμβαση στο Βιετνάμ μέχρι τις επεμβάσεις στην Λιβύη και από την επέμβαση στην Ουγγαρία μέχρι στο Αφγανιστάν. Είναι άμεσα συνδεδεμένος με την καπιταλιστική οικονομία μέσα από την σύνδεση και σχέση αλληλεξάρτησης με το στρατιωτικό βιομηχανισμό σύμπλεγμα κύρια των Η.Π.Α., βλέπε τις σχέσεις του Αμερικανικού κράτους με την Τζένηραλ Ελέκτρικ, Τζένηραλ Ντάνινγκ κλπ. και έλλειμα κρατικού προϋπολογισμού των Η.Π.Α. Αυτό το σύμπλεγμα τύπου «Καρτέλ» μέσα από τις «περιφερειακές εντάσεις και συγκρούσεις» δημιουργεί την ανάγκη τεράστιων δαπανών για τους λαούς από τον ξέφρενο ανταγωνισμό των εξοπλισμών που αυτό επιβάλλει σε συνεργασία με τις κυβερνήσεις των ιμπεριαλιστών για ανακύκλωση του κεφαλαίου και διατήρηση και εξάπλωση της ηγεμονίας τους.

Στην χώρα μας θα αναφερθούμε συνοπτικά γιατί ο χώρος μιας προκήρυξης είναι πολύ περιορισμένος.

δύναμης. Είναι απόλυτα εξαρτημένος εξοπλιστικά και τεχνολογικά από τους Αμερικάνους. Συμμετέχει και εξαρτάται από την ιμπεριαλιστική συμμαχία ΝΑΤΟ.

Για εμάς το όραμα για μια άλλη κοινωνία αυτοδιοργανωμένη από τα εργασιακά και τα κοινοτικά συμβούλια δεν συμβιβάζεται σε καμιά περίπτωση με την έννοια του στρατού η οποιαδήποτε άλλου πραιτωριανού σώματος, πάνω και έξω από την κοινωνία, γιατί την υπεράσπιση αυτής θα αναλάβει ο κάθε πολίτης μέσα από την δημιουργία πολιτοφυλακών αναπόσπαστων από την λαϊκή μάζα.

Ήδη έχουν εκδοθεί εντάλματα σύλληψής τους. Σε όσους θέλουν να στείλουν επιστολές και υπογραφές συμπαραστάσης μπορούν να τις στείλουν «Αντιμilitarιστική δράση» Τ.Θ. 31791, Τ.Κ. 100.35 ΑΘΗΝΑ. ΑΝΩ ΛΙΟΣΙΑ

- Ακόμα έχει δημιουργηθεί «σύνδεσμος αντιρρησιών συνείδησης» στην οποία συμμετέχουν όλοι όσοι έχουν δηλώσει την αντίθεση τους στη στρατιωτική θητεία είτε ζητώντας εναλλακτική θητεία είτε αρνούμενοι ολικά τη στράτευση.

Τα συνδικαλιστικά αιτήματα μέσα στον στρατό αν και μερικά μας βρίσκουν αλληλέγγυους με την έννοια ότι εσωτερικά στον στρατό διεξάγεται η ταξική σύγκρουση: από την μια οι φαντάροι και οι εργαζόμενοι και από την άλλη τα μέσα και ανώτερα στελέχη με τα συγκεκριμένα συμφέροντα και προνόμια. Κατ' αυτή την έννοια είμαστε συμπαραστάτες σε όποια προσπάθεια γίνεται από φαντάρους στο στρατό και η οποία υπονομεύει την πειθαρχία και τον κα-